

postgebühr im Abonnement.
poština plačana v gotovini.

BIBLIOTEKA UNIVERZE
v Ljubljani

AVGUST - SEPTEMBER 1944

Stanko Kregar: Brezmadežno Srce Marijino. Last dr. Ivana Martelanca

Bogoljub

DOBRE KNJIGE

Besede obtožbe in tolažbe. Postni govori ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana. Izdala Družba sv. Mohorja. Tudi v letošnjem postnem času je nabitno polna stolnica poslušala besedo svojega nadpastirja. Da jo bodo slišali tudi tisti, ki niso bili navzoči, so izšli ti govori v drobni knjižici. Govornik obravnava v prvih treh govorih tista vprašanja, ki v današnjih razmerah najgloblje segajo v življenje: vprašanje oblasti in njene zlorabe, kar je osvetljeno z zgledom Poncija Pilata, vprašanje večjega greha, ki ga imajo narodni voditelji, ko zavajajo ljudstvo v razne zablode, in vprašanje o zakrknjenih grešnikih, za katere ni odpuščanja ne na tem ne na onem svetu. Nadaljnji trije govori pa vsebujejo besede tolažbe: glejmo v svojem bližnjem Jezusa, ki ga ne moremo z ničimer drugim nadomestiti, potrudimo se za pravo kesanje svojih grehov in o grehu, ki je krivica tudi proti človeku, ne samo proti Bogu. Ti govori bodo mnogo doprinesli k duhovni obnovi, ki je danes tako nujna. Zato prebiranje te knjižice prav posebno tople priporočamo.

Življenske smernice. III. Za vzgojo volje. Spisal Albert Goessens D. J. Izdala Marijina kongregacija duhovnikov in bogoslovcev v Ljubljani. Stane 18 lir, za dijake 15 lir. V 3. zvezku teh živahno in praktično pisanih knjižic obravnava pisatelj, kako naj si mladec (velja prav tako za mladenko) vzgoji voljo, kar je vsekakor za človeka in njegovo srečo na tem in onem svetu še neprijetno boljše kot vzgoja razuma. Pisatelj opisuje v prvem delu razmerje raznih ljudi do volje: nekateri je sploh nimajo (brezlični, navajenci, izdražljivci), drugi imajo nezadostno voljo, ker so slabotni, neodločni ali muhasti, tretji pa so moške dela in gospodarji sami nad seboj, ker imajo krepko voljo. Potem pisatelj raziskuje, kako se dajo napake v

volji popraviti. Nato prehaja k praktičnemu delu: kaj je vse treba, da si vzgojimo močno voljo, opisuje notranje in zunanje sovražnike krepke volje ter končno daje navodila, kako se je treba boriti proti nasprotnim silam. Knjižica je zlasti za mladino zlata vredna, kajti če so v kakem času mevže in nerge škodljivi ljudje, so v današnjem. Knjižico, ki šteje 138 strani, najtopleje priporočamo.

Zlasti naši dijaki in dijakine naj bi se v to drobno knjižico resno vtopili, jo prebirali, počasi odstavek za odstavekom, jo premišljevali in primerjali s svojo lastno notranjostjo. Seveda utrjevanje volje ne gre samo s študiranjem in poznavanjem samega sebe, temveč je treba potem poglavitnega in najtežjega — to pa je molitev in redno prejetje zakramentov, brez česar je vsako vzgajanje volje postavljeno na pesek. Pride slaba priložnost, pride vihar, pa vsa dobra spoznanja splahné kot pomladanski sneg.

Poznate škofa? V vrsti na moč koristnih salezijanskih knjižic ima št. 252. posek o tistih pozvancih in poslancih božjih, ki v imenu Jezusovem vodijo ustanovo njegovo, sveto Cerkev s tem, da izvršujejo trojno službo: učeniško, duhovsko in pastirsko. Ti poslanci so škofje, nasledniki apostolov, ki jim pomagajo duhovniki.

Življenje katoliškega škofa je težka borba, ki jo je božji Učenik sam napovedal, ko je rekel: »Če bi bili vi od sveta, bi svet svoje ljubil. Ker pa niste od sveta, ampak sem vas jaz od sveta odbral, zato vas svet sovraži.« Jezus je še pristavil: »To sem vam povedal, da se ne pohujšate... Pride celo ura, da bo vsak, ki vas umori, menil, da služi Bogu.« (Jan 15, 19 in 16, 1, 2.)

Ali se ne uresničuje napoved Gospodova tudi v naših dneh? Zgražamo se nad početjem hostnikov in njih strašnim sovraštvom do vnetih duhovnikov in do zveste-

ga služabnika Jezusovega — škofa, ki nam je to sovraštvo neumevno. Toda gnev hudobnih ljudi, ki bruha na dan, je bil delež zvestih katoliških škofov in dobrih duhovnikov v vseh dobah. V tolažbo nam vsem je pa beseda Gospodova: »Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« (Mt 28, 20.)

Zdi se, da je knjižica »Poznate škofa?« potrebna bolj ko kdaj prav v naših dneh; potrebno pa tudi, da se seznanimo z nje vsebino, da ne bomo zdvajali in omahovali, ko vidimo, kako se satan in njegova drhal zaganja prav v naslednike apostolov in skuša zmanjšati spoštovanje vernikov do njih.

»Njeno Veličanstvo moda.« Ali je vredno o tem govoriti? — vprašuje pisatelj... Ne samo vredno, temveč kar se dá potrebno je. Nujno je, da o tem govorimo in da svojo dolžnost store zlasti tisti, ki so poklicani, da — kakor koli morejo — preprečujejo grešne izrastke tako imenovane mode ali noše, ali pa pripomorejo, da se uveljavlja primerna, dostojna, lepa in res prikupljiva obleka.

Tu sem spadajo predvsem osebe, ki izdelujejo in oskrbujejo modne liste, merijo in šivajo obleko; dalje vsi, ki drugim kupujejo in naročajo obleko, vsi, ki imajo dolžnost, čuvati nad šolsko mladino.

Rakovniška knjižica št. 251 ima vse to pred očmi, pa navaja tudi svarilne besede Sv. pisma, cerkvenih pisateljev in drugih mož.

Naš list je vsa leta opozarjal na dostojnost v obleki, svaril in opominjal vse, ki imajo besedo pri vzgoji, naj bodo vestni v tem vprašanju. Če ponovno kaj dostavimo, moramo reči, da je danes najbolj grajati, ker se namerano vzdržuje neokusna tesnoba ženske obleke, ki zlasti v poletni dobi napravi toliko okvare in vzbuja grešnost.

Čudno, da tega in podobnega ne marajo razumeti sicer dobre in krščanske osebe, ki venomer hlastajo po

(Nadaljevanje na zadnji strani.)

To si ti, Marija! ...

Kako naj te opevam, ti najlepša,
ti najčistejša vseh stvari,
ti sveta Mati, ki pred tabo sonce
se plaho skrrije, obledi?

S katerim cvetjem naj te venčam?
Ti sama si najdražji cvet ...
V katero luč naj te postavim?
Saj ti ožarjaš širni svet ...

S katero krono te ozaljšam,
ko te je kronal Večni sam?
Katero ti ime nadenem?

Velika si,
nebeška si ...
Pred tabo komaj govoriti znam.

Če rečem čistost, to si ti, Marija!
Ni lilija nobena tako bela, kot si ti;
nobena duša ni tako žarela v
nadzemski čistosti
kot Ti, brezmadežna Devica.

Če rečem milost, to si ti, Marija!
Vse cerkvice na naših tleh
dobrot so tvojih spomeniki;
vsa skromna poljska znamenja
so tvojih milosti glasniki.

Usmiljenje, o, to si ti, Marija!
Na milijone src potrlih,
na milijone duš zgubljenih
si ti rešila;
nobena solza še nikdar
pri tebi ni zaman prosila.

Ljubezen, o, to si ti, Marija!
Ob ognju božjega srca
srce je tvoje zagorelo,
zato od vseh človeških src
nobeno ni tako žarelo,
nobeno ni tako ljubilo,
kot tvoje, o Marija!

Če dem kraljica, to si ti, Marija!
Kraljica si nebes in zemlje,
kraljica angelov nebeških,
kraljica src človeških.
Ovenčana s kraljevo slavo
osvajaš narode brez boja;
kraljic nobena ni nikoli
nosila krone, kot je tvoja.

Če rečem mati, to si ti, Marija!
Vseh naših mater zlata srca
so le en žarek tvojega srca;
vseh naših mater tihe žrtve
so drobec mučenitva tvojega duha.
Ni matere, ki bi bila tako trpela,
nobena ni tako za nas živela,
kot ti, Marija, Mati mila!

Veselje moje, to si ti, Marija!
Ti, mojih pesmi struna zlata,
najslačjša misel mojega duha,
ti moje duše tiha sreča,
ljubezen sončna mojega srca.
Marija, ti veselje moje,
ko k tebi hrepenim v višave;
o, ti boš moja večna sreča,
ko bo v nebesih te pozdravil
moj prvi ave!

M. Elizabeta, O. S. U.

15. avg.: Apostoli ob Marijinem grobu. Nekdanja freska M. Langusa v frančiškanski cerkvi v Ljubljani.

Bodimo edini in molimo za edinost!

Če prebiramo pisma zadnjih papežev (tako imenovane okrožnice), ki so namenjena krščanskemu svetu, vidimo, da zopet in zopet opominjajo katoličane k medsebojni edinosti.

Tako nas je že pokojni papež Pij XI. v okrožnici o obnovi družabnega reda, ki je izšla l. 1931., opominjal na edinost v dvojnem pomenu. Zediniti, združiti, organizirati moramo najprej vse moči v dosego obnovitve krščanskega žioljenja v borbi zoper brezboštvo. Potem pa moramo iti edini, složni na delo.

Saj so katoličani, pravi sv. oče v omenjeni okrožici, že do sedaj mnogo in neutrudno delali. Čuditi se je, pravi, koliko in kaj je vse zamislila njih gorečnost v verskem, socialnem in gospodarskem področju. Toda ta čudovita in neutrudna delavnost, pravi, je bila manj uspešna, ni dosegla tega, kar so sami mislili in želeli, ker so bile sile »preveč razcepljene«. Zato naj se zedinijo, kliče sv. oče, naj se združijo vsi, ki so blage volje, in naj skuša vsak po svojih darovih, po svojih močeh, po svojem položaju vsaj nekaj storiti za krščansko obnovo človeške družbe.

Potem pa edinost src! Naj nihče ne išče svojega, ampak tega, kar je Jezusa Kristusa; naj nihče ne doganja le svojih misli, ampak naj bo pripravljen pustiti jih, naj se zde še tako lepe, če skupno, občno dobro to zahteva. Žalostno je, a resnično, da so tudi tu otroci tega sveta dostikrat razumnejši in požrtvovalnejši kakor mi. Mi se prepiramo za osebna mnenja, hočemo včasih vse bolj vedeti kakor papež. A poglejte one, pravi sv. oče (misli zlasti na brezbožne komuniste), kako

15. avg.: Marijino kronanje. Beneška slika. Uršulinke, Ljubljana.

z vso bistrumnostjo izbirajo in izobrazujejo delavne pristaše, ki naj bi širili njih zmotne nauke dan za dnem vse dalje med vsemi sloji in na vse kraje sveta. In kadar se pripravljajo na hujše napade na Kristusovo Cerkev, kako opuščajo vse notranje prepire in se zbirajo v veliki slogi v eno samo bojno vrsto ter se zares z združenimi močmi trudijo, da dosežejo skupni namen.

Torej edinost: organizirano delo in edinstvo src!

Podobno kot v okrožnici iz l. 1951. je papež Pij XI. zabičeval katoličanom potrebo sloge v okrožnici o brezbožnem komunizmu l. 1957. Tam piše: »...Vse sinove Cerkve in svoje katerega koli stanu ali naroda, katere koli skupine, religiozne ali laiške, zopet in zopet nujno opominjamo, naj bodo kar le moči složni. Že večkrat so Naše srce z boleštvjo napolnili prepiri med katoličani, ki nastanejo dostikrat iz praznih vzrokov, a imajo neredko žalostne posledice, ko se bore med seboj sinovi iste matere Cerkve. Tako dobe prevrtni ljudje, ki jih sicer ni toliko, usodno priliko, da te prepire netijo in dosežejo to, česar si tako žele, da namreč katoličane druge proti drugemu nahujskajo. Dasi se bo zdel komu, ko dogodke naših časov le površno opazuje, ta naš opomin nepotreben, ga vendar ponovimo zaradi njih, ki ga niso razumeli ali ga niso hoteli razumeti. Tisti, ki netijo prepire med katoličani, si nalagajo strašno odgovornost pred Bogom in Cerkvijo.«

Nič manj kot pokojnemu Piju XI. je edinost katoličanov pri srcu sedanjemu sv. očetu Piju XII. V kakšno tolažbo mu je bila ta edinost, ki se je pokazala ob njegovi izvolitvi za papeža! Sam pravi v svoji prvi okrožnici: »V teh težavnih razmerah je duh katoliške povezanosti mogočno porastel; katoličani so vse bolj zbrani in zavedni, odločni in zmagoviti. — Nežna, prisrčna in neprisiljena izpoved spoštovanja ob izvolitvi in kronanju za papeža je bila kakor veliko ljudsko glasovanje miroljubne zajednice. In to nam je bilo v najslajšo radost in v največjo tolažbo v tistih dneh, ko smo z boječim korakom, toda polni zaupanja v Boga, stopali na prestol, ki ga je bil zapustil naš veliki prednik.«

K edinosti pa Pij XII. tudi ob vsaki priliki opominja katoličane. Kako očetovske so n. pr. besede, ki jih je govoril na sveti večer l. 1942., rekoč: »Zapoved te ure je, ne tožiti, ampak delati! Ne tožiti nad tem, kar je in kar je bilo, ampak graditi, da se postavi, kar se mora postaviti družbi v blaginjo. — Z očetovsko gorečnostjo vas rotimo in pozivamo, ne samo da se globoko zavedate strašne resnice sedanjih dni, ampak tudi da razmišljate o možnostih, kako bi zasijala nova blagodejna in nadnaravna zarja, da se združite vsi skupaj v delu za obnovo družbe v duhu in resnici.« In tako zelo pa pozivlja k molitvi za edinost v okrožnici: Skrivnostno telo Jezusa Kristusa, ki je vsa prežeta misli, da moramo biti duhovno združeni s Kristusom in po Kristusu, tvoriti eno neločljivo duhovno skupnost, ki naj se razodeva tudi v edinosti našega mišljenja, hotenja in delovanja.

Matī usmiljenja

Pred nekaj desetletji se je v Milanu ustrelil knez Pignatelli. Njegov samomor je pa zaradi okoliščin povzročil splošno pozornost. Ustrelil se je namreč vprav na predvečer svoje poroke z ugledno in bogato zaročenko. Tudi so našli na mizici poleg njegove postelje več knjig nemškega pisatelja Friderika Viljema Nietzscheja in med temi odprto Nietzschejevo knjigo: *Ecce homo. Antichrist*. Vrh tega je opazil dolgoletni Pignatellijev služabnik, ko je stopil v sobo mrtvega kneza, še tole posebnost: mrtvi knez je imel na steni ob svoji postelji lepo sliko Mater božje, ki je predstavljala Mater usmiljenja. To uro pa je bila podoba obrnjena v steno. Ni dvoma, da je sliko zaobrnil iz nepoznanega vzroka samomorilec sam, preden je sprožil moralno orožje na svoje čelo. Zakaj je to storil, ne vemo: ali ga je morda obšel strah ali stud ob pogledu na podobo? Ali je morda v obupu zavrnil milostno pomoč božje Matere v zadnjih trenutkih svojega življenja. Vse to je ne-

gotovo. Gotovo pa je, da so okoliščine smrti tega samomorilca v mnogočem podobne okoliščinam današnjega človeštva.

1. Pignatelli je najbrž mnogo bral Nietzscheja in se nasrkal njegovih brezbožnih nazorov. Nietzsche (rojen kot sin nemškega pastora 15. X. 1844, umrl po dolgotrajni paralizi svojega uma 25. VIII. 1900) je bil filozof, pesnik in umetnostni kritik. Kot tak je iskal v človeku plemenite vrednote. Ni pa poznal božjega razodetja. Od tod njegova odvratnost nasproti krščanstvu že v zgodnji mladosti, ki se je pa pozneje stopnjevala naravnost v sovraštvo do Kristusa in njegovega nauka. Krščansko moralo imenuje »moralo sužnjev«. Obožuje (v smislu Darwinove razvojne teorije) človeško telo in človekove prirodne sile in tako si zamisli ideal svojega »nadčloveka«, ki naj doživi svoj višek »v dobrem Evropejcu«. Posebej obsoja Nietzsche krščansko usmiljenje, ki mu je »množilec (multiplikator) nenravnosti«. Skratka:

Nietzsche je napovedal boj krščanstvu in njemu nasproti oznanjal novo poganstvo. Ali ne vladajo podobno kot v Nietzschejevih spisih brezbožna načela tudi v mišljenju in življenju sodobnega človeštva? O da! Namesto božjih postav vladajo postave svobodomiselstva. Namesto prave krščanske katoliške vere vlada verska brezbriznost, ki pa vedno bolj prehaja v popolno razkristjanjenje javnega življenja. Velik del človeštva, je tožil papež Pij XI. (Qu 142), je zopet padel skoraj v popolno poganstvo. Brezverni izobraženci so zanesli poganstvo v slovstvo, v umetnost, v gledališča, v kino, v šole, v družine. A izobraženci so potegnili za seboj tudi velik del delovnih stanov, zlasti velik del delavcev, ki jih je prevzel isti materialistični duh in so se žalostno odtujili Cerkvi, odtujili Kristusu — Kralju, odtujili Bogu. In posledica?

2. Z žalostjo moremo povedati, da človeštvo zaradi svojega odpada od Boga drvi v popolno razrvanost nra-venega in družabnega življenja. Zakon je razdejan, mladina zastrupljena. Premnogi drzno zametajo vsako zakonito oblast, ni več notranje pokorščine zakonom, ni več krščanskega bratstva med ljudmi, vsebolj se širi nenasiten pohlep po časnih dobrinah in pozaba večnih dobrin, ni več zvestobe in varnosti, po vsem družabnem organizmu se razteza kakor kužen smrtonosen strup, ki mu ne dá miru, ampak ga razriva in razdeva, da se je bati prežalostnega konca.

3. Značilno je, da je samomorilec Pignatelli zaobrnil, preden si je nasilno vzel življenje, podobo Matere božje usmiljenja proti steni. Zakaj je to storil? Kot rečeno — ne vemo. Morda je storil iz sovraštva, bolj verjetno iz obupa nad božjim usmiljenjem. Tudi novodobno človeštvo se je s tem, da se obrnilo proč od Kristusa in njegovih nauk, obenem obrnilo tudi od matere Kristusove, od Matere usmiljenja. Toda mati ne pozabi in ne zapusti svojih otrok, četudi se ji otroci izneverijo. Tako tudi Marija noče zapustiti sodobnega člove-

štva. Ravno v sedanjih časih se mu daje kot Mati usmiljenja, kot pribežališče grešnikov, kot pomočnica kristjanov in tolažnica žalostnih. To nam izpričujejo njena prikazovanja v Lurdu in posebej še v Fatimi. Da bi mogla odvrniti pogin, ki preti svetu, je prišla iz svojega nebeškega doma na puščobna zemlja tla v Fatimi po treh pastirčkih vabit svet, naj bi se posvetil njenemu brezmadežnemu Srcu in tako odvrnil pokončanje od sebe. Kot mati usmiljenja je obljubila, da bo zaradi te posvetitve rosil poseben blagoslov iz nebes na tiste, ki so se njej posvetili. Obljubila je tudi to, da bo potem, ako se posvetitev docela izvrši, zavladala doba miru med človeštvom, da se bo spreobrnil velik narod, ki trpi pod jarmom brezboštva, in da bo Cerkev doživela svoj razmah. Kajti Gospod je izročil usodo človeštva v njene roke. Samo ona nam more pomagati.

Hvala Bogu, da se je slovensko ljudstvo že obilno odzvalo temu vabilu. Posvetila se je ljubljanska škofija v celoti, posvetile so se posamezne župnije in stanovni in v zadnjih mesecih se je posvetilo tudi že na tisoče družin. Upanje je, da bodo tej posvetitvi sledile še mnoge ostale družine.

Predvsem pa je važno, da obljube, ki jih dajemo na dan posvetitve Bogu in Materi božji, vestno držimo. Le pod tem pogojem moremo pričakovati, da bo tudi Marija izpolnila svojo blagoslova polno obljubo. Zato pa posvečujmo vestno Gospodove dneve, varujmo se bogokletstva, odpovejmo se nespodobni modi, sveto naj bo zakonsko in družinsko življenje, ogibajmo se grde sebičnosti in nizkotnega sovraštva, krivičnosti in grehov jezika, molimo vsak dan sveti rožni venec zlasti po naših družinah, zadoščujmo Jezusovemu in Marijinemu Srcu s pobožnostjo prvih petkov in prvih sobot!

Zivljenje sv. Avguščina, slavnega škofa v severnoafrikanskem mestu Hipo, čigar god obhajamo 28. avgusta, je več ali manj znano. Vprav čez deset let bo minulo 1600 let, ko je bil rojen v mestu Tagaste (l. 354). Po burno preživeli mladosti, po mnogih pregrehah in verskih zmotah se je vrnil k veri svoje svete matere Monike. Do tega ga je privedlo čitanje sv. pisma, pridige milanskega škofa sv. Ambroža, predvsem pa stanovitna molitev njegove matere. Ko je — že kot zrel mož — prejel sveti krst, se je povrnil iz Italije v svojo afriško domovino. Postal je duhovnik in celo škof. Kot tak je posvetil vse svoje izredne duševne sile službi Cerkve ter izvršil velikanska dela zlasti s svojimi pridigami in spisi. Saj velja za največjega cerkvenega učenika in kot eden najbolj razsvetljenih duhov vseh časov.

Ob času, ko se širi vedno bolj češčenje Matere božje, nas posebej zanima, kakšno stališče je zavzemal sveti Avguštin do tega češčenja. Ali je sploh poznal češčenje Matere božje? Kajti gotovo je, da ob njegovem času še ni bilo v cerkvenem bogoslužju tako močno ukoreninjeno češčenje Matere božje kot je danes. Javno češčenje Matere božje je namreč prišlo do polnega razcveta šele po znamenitem cerkvenem zboru v Efezu l. 340 (eno leto po smrti sv. Avguščina). Od takrat dalje so se šele začeli pojavljati drug za drugim Marijini prazniki. Toda češčenje Matere božje so poznali tudi že prav prvi kristjani, kar nam potrjujejo podobe in napis iz katakomb. Podobno pa je bil prisrčen častilec Matere božje tudi sv. Avguštin in to kot pisatelj in pridigar.

1. Sveti Avguštin časti Mater božjo v svojih spisih.

Časi sv. Avguščina so bili za Cerkev Kristusovo zelo burni. Krivoverci so napadali od vseh strani katoliški nauk. Sv. Avguštin pa je stal kot božji bojev-

nik v prvi bojni črti. Poleg drugih resnic so krivoverci napadali tudi čast Matere božje; nekateri so jo naravnost sramotili. Tak je bil krivoverec Jovinian, ki je tajil brezmadežno devišstvo Matere božje po rojstvu Jezusa Kristusa. Proti njemu pa je vstal sv. Avguštin in je z jasno odločnostjo zapisal v svoji bogoslovni razpravi: »Večna Beseda se je nastanila v Marijinem telesu, ne da bi ga omadeževala; in prav tako neomadeževanega ga je tudi zapustila.«

Prav to misel je izrekel sv. Avguštin nasproti Faustu, pristašu manihejskega krivoverstva, z besedami: »Devica Marija je bila po vsej pravici v očeh sveta tako odlikovana, da je kljub temu, čeprav je rodila Jezusa Kristusa, ohranila popolno neomadeževanost svojega telesa.«

Z isto odločnostjo je sv. Avguštin nastopal proti onim krivovercem, ki so tajili božje materinstvo Marijino. Pobjal je njih zmote z mečem svoje plameneče besede. V tem oziru je posebej topla njegova beseda v pismih, ki jih je pisal svojim prijateljem, in zlasti še v spisu: De virginitate (= o devištvu), kjer proslavlja preblazeno Devico kot najčistejši vzor prostovoljnega devišstva.

2. Sv. Avguštin oznanja čast Matere božje v svojih pridigah.

Če je sv. Avguštin že v svojih spisih širil čast Matere božje, je Marijino slavo še veliko bolj pospeševal v svojih pridigah.

Pojdimo v duhu k eni izmed takih njegovih pridig!

V škofijski prestolnici v Hiponu, v starodavni baziliki je že zbranih mnogo vernikov. Po večini pripadajo nižjim stanovom. Ribiči, mornarji, mali trgovci in kmetje. Tedaj se prikaže sv. Avguštin, bolj majhne postave in slabotnega zdravlja. Toda ko odpre svoja usta, tedaj zaiskri njegovo oko v svetem navdušenju, besede mu tečejo kot gromovniku, oči vseh so uprte vanj in kmalu preide nje-

govo navdušenje tudi na poslušalce, tako da mu začno glasno pritrjevati in ploskati z rokami. Ali kaj govori tudi o Mariji, božji Materi? Marijine pridige v tej obliki, kot smo je danes navajeni, pač ni govoril. Toda ko razlaga sveto pismo, se mu zopet in zopet ponudi prilika, da vplete v svojo razlago tudi resnico o Materi božji. Pa tudi ob praznikih Gospodovih, zlasti na Božič in Veliko noč, se rad pomudi pri Mariji. Tako kliče ob neki priliki svojim vernikom, na sveti božični praznik: »Z veseljem praznujmo dan, na katerem je Marija rodila Zveličarja kot Devica Kneza vseh devic.« In ko primerja na dan godu sv. Janeza Krstnika Marijo z Elizabeto in Caharijem, visoko povzdiguje nad oba vzvišeno veličino božje Matere in Device.

Po vsem tem moremo svetega Avguština po vsej pravici šteti med posebne častilce Matere božje in kot tak naj bo tudi nam za zgled, da se še z večjo vnemo oklepamo preblazene Device Matere.

To naj velja posebej našim možem in fantom in našim izobražencem. Zakaj če je sv. Avguštin, ki je bil tako odličen in prosvetljen duh, kazal tako nežno ljubezen do Matere božje, potem je gotovo, da češčenje Matere božje ni nekaj mehkotnega, nekaj sentimentalnega, nekaj,

16. avg.: Sv. Krištof. Poznogotska freska pri Sv. Urbanu nad Trato.

kar bi bilo primerno samo za ženski spol. Ne! Sveti Avguštin nam s svojim zgledom kaže, da je češčenje Matere božje prikladno tudi za močne in razborite duše!

SKRIVNOSTNO TELO JEZUSOVO in naše vsakdanje življenje

Že je minulo eno leto, ko je izdal (29. junija, na praznik sv. Petra in Pavla, 1943) sedanji sveti oče prelepo okrožnico: Skrivnostno telo Kristusovo. V njej pojasnjuje nauk, da je katoliška Cerkev v resnici Kristus, ki med nami živi, deluje, trpi in zmaguje, z drugo besedo, da je Cerkev skrivnostno telo Kristusovo. Glava tega telesa je Kristus sam, vsi kristjani pa smo udje tega telesa.

Iz te resnice pa sledijo važni nauki za naše vsakdanje življenje.

1. Najprej naj ta resnica vzbuja v nas krščansko samozavest in krščanski ponos. »Kajti ni si mogoče misliti,« pravi papež Pij XII. v omenjeni okrožnici, »nič slavnjše, imenitnejše in častif-

ljivejšega, kakor je delež v sveti, katoliški, apostolski in rimski Cerkvi. Po njej postanemo vsi udje istega tako častitljivega (skrivnostnega) telesa, vodi nas ista tako vzvišena Glava, na nas se razliva isti božji Duh; hranimo se v tem zemeljskem izgnanstvu z istim naukom in z enim angelskim kruhom, dokler ne bomo končno nekoč vsi združeni v isti in večni blaženosti v nebesih.« S tem torej, da smo udje skrivnostnega telesa Kristusovega, udje njegove Cerkve, se preliva v nas isto božje življenje kakor v Kristusu samem. Prav zato bi smeli reči, da si smemo lastiti neko božje dostojanstvo. Kakršno življenje namreč oživlja človeka, tako je njegovo dostojanstvo. Ako imaš samo člo-

Janez Šubic: *Angel*. 1882. *Sv. Volbenk pri Poljanah*.

veško življenje, uživaš samo človeško dostojanstvo. Ako pa imaš božje, Kristusovo življenje, uživaš tudi božje, Kristusovo dostojanstvo. To dostojanstvo naj zbuja v nas ponos, da smo katoličani, kar je važno za sedanje dni, ko se mnogi sramujejo krščanstva.

2. Druga zahteva, ki sledi iz nauka o skrivnostnem telesu Kristusovem, je ta, da ostanemo vedno živi udje Kristusovi, vedno v posvečujoči milosti božji, polni vere, upanja in ljubezni. Varujmo se smrtnega greha, da ne oskrunimo svoje duše in s tem uda na skrivnostnem telesu Kristusovem. Zavedajmo se ob uri skušnjave v greh, kar pravi sveti Pavel: »Živim, pa ne jaz, ampak v meni živi Kristus« (Gal, 2, 20).

3. Tretja zahteva, ki sledi iz resnice o skrivnostnem telesu Kristusovem, je ta, da si vedno bolj prizadevamo za globlje krščansko življenje, da hrepenimo po krščanski popolnosti. Plemstvo vedno nalađa dolžnosti. Ker smo zaradi milosti, ki nas včlanja v Kristusovo telo, deležni

božjega življenja in s tem božjega dostojanstva, imamo dolžnost, da skušamo, v kolikor nam dopušča naša slabost, biti popolni. »Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš Oče nebeški« (Mt, 5, 48). Če smo včlanjeni v Kristusa, če smo deležni istega božjega življenja kakor Kristus, kakor njegov Oče in naš Oče, potem se moramo tudi približati njegovi božji popolnosti.

4. Pripomoček, da to popolnost dosežemo, so sveti zakramenti. Oni nas upodablajo v Kristusa, nas stopnjema vanj preoblikujejo in nas tako popolneje včlanjajo v njegovo osebo, v njegovo življenje in njegove kreposti. Posebno važen je v tem oziru zakrament sv. Rešnjega Telesa. Evharistija hrani našo dušo s telesom in krvjo Jezusa Kristusa in nam podeljuje njegovega duha, njegovo čutenje, njegove kreposti. Tako je Evharistija še posebno zakrament skrivnostno globokega včlanjenja v Kristusa, zakrament organske združitve s Kristusom. — S kako gorečo pripravljenostjo moramo torej te zakramente sprejemati, saj vendar povzroča v nas toliko temeljitejšo in dovršenejšo preobrazbo, s kolikor popolnejšo pripravljenostjo jim sprejemamo.

5. Ker pa Kristus živi v vseh kristjanih in se istoveti z vsakim, ki je ud njegovega skrivnostnega telesa, moramo biti kot medsebojni udje drug do drugega dobri, ljubeznivi in uslužni, podobno kot do Jezusa. Nasprotno pa se skrbno in goreče ogibljimo vsega, kar bi moglo našega bližnjega spraviti v žalost, da ne spravimo v žalost Jezusa samega. »Prava ljubezen do Cerkve zahteva,« tako govori zopet Pij XII. v okrožnici o skrivnostnem telesu Kristusovem, »prvič, da smo v telesu samem med seboj udje, ki skrbe drug za drugega, ki se vesele, če je drug ud v časti, in trpe, če kateri ud trpi; drugič pa terja tudi, da druge ljudi, ki z nami še niso združeni v telesu Cerkve, priznamo za Kristusove brate po mesu, poklicane skupno z nami k istemu večnemu zveličanju. — Res, zlasti danes nekateri, na žalost ošabno povzdigujejo sovražnost, sovraštvo in napuh kot nekaj, kar dviga in povišuje človeško dostojanstvo in moč. Mi pa, ko z žalostjo gledamo pogubne sadove tega nauka,

pojdemo za svojim miroljubnim Kraljem, ki nas je učil ljubiti ne tiste, ki niso iste- ga naroda, ne iz iste- ga rodu, ampak celo sovražnike.« —

6. V vsakdanjem življenju uresničen nauk o skrivnostnem telesu Kristusovem bi mogel rešiti tudi tako imenovano so- cialno vprašanje. Če bi zavladala v člo- veški družbi zavest in prepričanje, da smo vsi ljudje udje ene velike družine in otroci iste- ga nebeškega Očeta, da, eno telo v Kristusu, posamezni pa udje med seboj tako, da če en ud trpi, trpe z njim vsi udje, bi to prepričanje združilo ljudi ne le v prijateljstvo, temveč v pravo bratstvo. Zakaj vsi bi spoznali in umeli, da so zares bratje med seboj, ker so brat- je Jezusa Kristusa.

Kako bi se vse spremenilo!

Živo in jasno bi spoznali, da kmet, delavec, proletarec je kot ud iste- ga te- lesa za njegovo celotnost, za njegovo zdravo življenje tako potreben, kakor je roka ali noga potrebna za celoto in zdravje lastne- ga telesa.

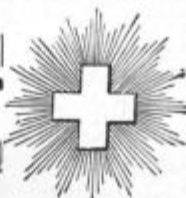
Iz tega spoštovanja in iz te gorke lju- bezni bi se kar po sebi rodila skrb za vse, tudi najbolj nezatne ude tega skupne- ga telesa. Brezbrižnost bogatih do ubožnej- ših bratov bi se spremenila v skrbljivo in dejavno ljubezen, z odprtih srcem bi sprejemali njih pravične zahteve in radi bi jim odpuščali morebitne krivde in zmote. Bogati podjetnik bi prav cenil del- lavca. Sram bi ga bilo, da bi delavca tla- čil, mu preveč dela nalaгал, mu delo slabo plačeval, le da bi sam bogatel in si prekomerno kopičil svoje premoženje. Delavci pa bi iskreno zamorili v sebi vsako čustvo sovražnosti in zavisti.

7. Končno moramo reči, da bi se ob uresničenem nauku o skrivnostnem telesu Kristusovem uredilo tudi medsebojno razmerje narodov. V luči tega nauka bi se posamezni narodi zavedali, da niso med seboj raztrgani, da niso drug dru- gemu nasprotni, da bi vsak zasledoval svoje posebne namene. Ne! Vsak narod bi svojo nalogo tako vršil, da bi sicer ko- ristil sebi in se razvijal, vendar tudi tako, da bi ne škodoval drugim narodom. Marveč, da bi služil s svojim delom in razvojem tudi občni in skupni blaginji narodov.

Janez Šubic: *Angel*. 1882. *So. Volbenk pri Poljanah*.

Kako pomenljiv je torej nauk o skriv- nostnem telesu Kristusovem. Zato lju- bimo sveto Cerkev, skrivnostno telo Kristusovo. »Naj nam ne bodo dragi le zakramenti,« pravi papež Pij XII., »s katerimi nas sveta mati Cerkev hrani; ne le slovesni prazniki, s katerimi nas navdaja s tolažbo in radostjo; ne le sveti spevi in obredi, s katerimi dviga naše duše k nebesom; marveč tudi tako ime- novani zakramentali in vse različne po- božnosti, s katerimi Cerkev duše verni- kov sladko navdaja in tolaži s Kristu- sovim duhom. In naša dolžnost ni le sinovsko vračati njeno materinsko lju- bezen, ampak spoštovati tudi njeno oblast, ki jo je prejela od Kristusa, da naš razum podvrže pokorščini do Kristusa. Prav tako smo dolžni pokorščino njenim zakonom in zapovedim v nrvstvenih stvareh. Zapovedim, ki so včasih naši padli naravi trde; tudi je treba s prosto- voljno pokoro krotiti uporno telo, vzdrža- ti se včasih tudi takšnih prijetnih stvari, ki same po sebi niso škodljive.«

Značilno je za današnje dni, da tudi mnogi svetni ljudje in pisatelji odkrito priznavajo, da brez nravne obnove ne bo prave družabne obnove; nravne obnove pa zopet ni brez nadnaravne verske obnove. V tem smislu piše sloviti nemški vzgojni pisatelj Friderik Viljem Förster: »Sovraštvo med narodi in plinska vojna, razredne borbe in razkroj vseh gospodarskih varnosti so zadnja posledica izločitve nadnaravnosti iz človeškega življenja. Ne z živaljo-človekom, marveč samo z Bogom-človekom se da prava človeška omika zasnovati in obnoviti.« S Försterjem soglaša angleški pisatelj Benjamin Kidd, da nov družabni red brez čiste in žive vernosti ne bo odpravil zla današnje družbe.

Značilno je pa dalje tudi to, da je versko življenje krščanske družbe v tesni zvezi s presveto Evharistijo. To nam dovolj jasno pokaže že samo bežen pogled v zgodovino katoliške Cerkve.

1. Mislimo na primer na življenje prvih kristjanov! »Množica teh, ki so verovali,« poročajo Apostolska dela (4, 32—36), »je bila enega srca in duha; tudi nihče ni govoril, da je kaj takega, kar je imel, njegovega, ampak jim je bilo vse skupno. Ni ga bilo ubogega med njimi; kolikor je bilo namreč posestnikov zemljišč ali hiš, so jih prodajali in ceno za prodane stvari prinašali ter polagali k nogam apostolov. Delilo pa se je vsakemu, kakor je kdo česa potreboval.«

Tako popolno je bilo torej življenje prvih vernikov. Pa kje so dobivali moč in hrano za tako življenje. Odgovor nam dajo zopet Apostolska dela (2, 42, 46): »Bili so stanovitni v lomljenju kruha. Vsak dan so enodušno prihajali v tempelj, lomili po hišah kruh in uživali jed z veseljem in preprostim srcem — —«, Z drugo besedo: vsak dan so bili pri sv. obhajilu in to je bila moč za njihovo lepo življenje.

2. Žal, da se je začela ljubezen do presvete Evharistije ohlajati med kristja-

ni že v 4. stoletju. Glavna krivda pri tem zadene razna krivoverstva. Med temi je bil najpogubnejši in najbolj razširjen arianizem, ki je omajal pri novospreobrnjenih narodih vero v Kristusovo božanstvo, pa tudi zmanjšal vero v navzočnost Kristusovo v presveti Evharistiji. S tem pa je začela pojemati tudi cerkvena disciplina in z njo vred tudi versko življenje. Svoji višek je doseglo to propadanje verskega življenja — zaradi krvavih vojsk med krščanskimi knezi in zlasti še zaradi vmešavanja svetnih velikašev v cerkvene zadeve — v 10. stoletju, ki je eno najžalostnejših dob za versko življenje.

Pa hvala Bogu! Že v drugi polovici 10. in predvsem v 11. stoletju so se prebudile zdrave sile, in to s pomočjo zakramenta presv. Rešnjega Telesa. Samostan Cluny na Burgundskem je pričel zdravo obnovitveno gibanje in sicer popolnoma na evharistični podlagi. Temeljna misel obnovitvenih predpisov je bila: Vse dobro za duhovnike in redovnike in vernike izhaja iz zakramenta sv. R. T. Ob tej misli je kluniška obnova sestavila bogate, v podrobnosti segajoče bogoslužne predpise, posebej one, ki se nanašajo na sv. Rešnje Telo. Ob tej obnovi se je začela med duhovniki zopet vsakdanja maša in med verniki pogostejši prejem sv. obhajila. Posledica pa je bila, da se je ob tej evharistični obnovi globoko vkoreninjeno zlo med duhovščino in verniki začelo umikati.

3. Zmagovito prodiranje obnovitvene gibanja iz 11. stoletja je trajalo primeroma malo časa. Kajti v 13. stoletju je versko življenje zopet močno obledelo. Zgodilo se je to zopet po krivdi novih krivovercev (katarci, albižani, valdenzi, bogomili), ki so sejali sovraštvo do duhovščine in službe božje, nasilno razdirali cerkve in samostane in tako raztrgali vezi vernikov s presveto Evharistijo. Propast verskega življenja so pospešile posebej po nemških deželah razne

vojske, prepiri in strankarstvo. Vrh tega so prinesle križarske vojske z vzhoda v Evropo mnogo grdih razvad, ki so začele rušiti družino, urejeno po krščanskih načelih.

Zopet je bila velika potreba po verski obnovi. In ta se je pričela z novim praznikom, s praznikom sv. R. T., ki ga je Cerkev vpeljala na pobudo sv. Julijane iz Litih. Kako zelo je ta praznik ob enem z nedosegljivo lepimi razpravami in himnami sv. Tomaža Akvinskega pripomogel k češčenju sv. R. Telesa, je splošno znano. Pričele so se procesije z Najsvetejšim v veliko radost vernemu ljudstvu, pa tudi v porast življenja po veri. Na ta način je bil tudi storjen korak bliže k pogostnemu sv. obhajilu, ki je bilo tako zelo prišlo iz navade.

4. Zgodovina nam pove, da je znak 14. in 15. stoletja: bogastvo in posvetnjaštvo. Posebej je zavlada pri svetnih močotih: častihlepnost, počutnost, velika nasilnost, razkošnost in s tem v zvezi tudi nenravnost. Vse to je pripravljalo ugodna tla novim velikim krivim veram (Wiclif, Hus, Luther, Kalvin...), ki so povzročile v kratkem času velikanski odpad od katoliške Cerkve, ko ji je vsa severna Evropa in velik del srednje Evrope pokazal hrbet. S tem je nastopila velika verska mlačnost tudi do zakramenta sv. Rešnjega Telesa, ki je krivoverce privedla nazadnje do tega, da so začeli tajiti Kristusovo navzočnost v sveti hostiji.

Tako je nastopil čas, ko je 16. stoletje prav posebno potrebovalo, da se obnovi vera in ljubezen do presv. Rešnjega Telesa in po tem zakramentu obnovi propalo versko življenje! In res! Vstali so možje in žene — predvsem iz redovnih družin — ki so postavili zopet kot podlago za obnovev verskega življenja: pogosto prejetje sv. obhajila. Taki so bili: sv. Ignacij Lojolski, sv. Filip Neri, Kajetan, sv. Terezija, sv. Angela Merici, sv. Frančišek Saleški, Sv. Ivana Šantalska, sv. Janez Eudes, sv. Peter Fourier, sv. Janez od Križa in drugi. In kmalu se je pokazal dvig notranjega katoliškega življenja med verniki. Zgodovinsko dejstvo je, da najdemo ob času teh svetnikov v romanskih deželah, kjer je ostala vera in praktična ljubezen do sve-

tega Rešnjega Telesa, veliko več sončnih strani kot v Nemčiji, kjer je bila vera in ljubezen v ta zakrament zamrla.

5. Pridemo v 17. in 18. stoletje. V tej dobi se je začel pod vplivom kalvinističnega krivoverstva nov krivi nauk: janzenizem, ki je pod krinko globoke pobožnosti do sv. Rešnjega Telesa odtujil vernike prav tej skrivnosti. Učil je, da človek ni nikdar zadosti pripravljen, da bi prejel ta zakrament. Zato so zahtevali janzenisti kot pripravo za sv. obhajilo tako strogo pokoro, da je bilo sveto obhajilo tako rekoč onemogočeno. Zahtevali so dolge mučne spovedi brez konca, sveto obhajilo pa kvečjemu le enkrat na leto. Posledica pa je bila: prepad med duhovniki in ljudstvom. Široki krogi so se odtujili veri in verskim vajam, dokler se niso s sovraštvom obrnili proti vsemu, kar je bilo v zvezi s Cerkvijo. Izginilo je veselje do verskega življenja, zginilo tudi življenje po veri.

Toda glej! Da bi vzbudil v človeških srcih zopet ljubezen do zakramentov in do božjega Odrešenika, je Bog poklical svojo ponižno služabnico sv. Marjeto Alacoque, ki je po božjem navodilu začela širiti pobožnost do presvetege Srca Jezusovega. Ta pobožnost pa je zlasti z zadostilnim svetim obhajilom vedno bolj pripravljala pot znamenitim evharističnim odlokom Pija X., ki je v najnovejšem času na široko odprl tabernakelj vsem krščanskega življenja žejnim dušam.

In reči moramo, da se sadovi teh odlokov kažejo v življenju vernikov že po kratki dobi nekaterih desetletij. Saj piše Pij XII. v okrožnici *Skrivnostno telo Jezusa Kristusa*: »V naših prežalostnih razmerah so se mnogi tako oklenili Kristusa Gospoda, skritega pod evharističnim zagrinjalom, da jih niti nadloga, niti stiska, niti lakota, niti nagota, niti nevarnost, niti preganjanje, niti meč ne morejo ločiti od njegove ljubezni (Rim 8, 35). Tako bo sveto obhajilo moglo brez dvoma postati vir tiste sočnosti, ki more neredko obuditi in hraniti tudi viteško junaške kristjane. Ni torej brez migljaja božje previdnosti, da se je v poslednjih časih obnovilo pogostno prejetje obhajila že od otroških let.«

Naše plemstvo v Kristusu

Vir vsega krščanskega življenja je troedini Bog. Pot pa, ki nas vodi k presveti Trojici, da bomo z njo v občestvu, je učlovečena Beseda, Sin božji, Jezus Kristus. Kristus namreč sam pravi: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu razen po meni.« (Jan. 14. 6.) Podobno je izjavil apostol Peter pred velikim zborom v Jeruzalemu: »On (Kristus) je kamen, ki ste ga zidarji zavrgli, ki je pa postal vogelni kamen. In v nikomer drugem ni zveličanja; zakaj nobeno drugo ime pod nebom ni dano, da bi se mogli v njem zveličati.« (Apd. 4, 11—12.) In apostol Pavel pravi, da je Kristus »postal za vse, kateri so mu poslušni, Začetnik večnega zveličanja«. (Hebr. 5, 9.)

Če torej hočemo s tremi božjimi osebami stopiti v stik, jih moliti, jih zahvaljevati, ljubiti, slaviti, tega ne moremo storiti drugače kakor s tesno združitvijo, z včlanjenjem v učlovečenega božjega Sina.

In še nekaj! Tudi če hočemo v resnici ljudi — zlasti svoje brate in kristjane — ljubiti, njihove pravice spoštovati in svoje dolžnosti do njih vršiti, je najboljšo sredstvo: večkrat si v spomin poklicati resnico, da smo s Kristusom in po Kristusu vsi verniki bratje in sestre in da tvorimo eno veliko družino, katere glava je Kristus. — Ko namreč Jezus opisuje prizor poslednje ali vesoljne sodbe, tedaj blagruje pravičnice zaradi njihove ljubezni do Njega, ker so mu dali jesti, ker so ga oblačili, ker so ga obiskovali. Začuden mu le ti odgovarjajo: »Kdaj smo te nasitili, oblekli, obiskali bolnega ali v ječi?« Jezus jim pravi: »Resnično, povem vam: kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« (Mt. 25, 40.)

*

Če torej hočemo priti k Očetu in v duhu Kristusove ljubezni prav ljubiti svoje brate, moramo biti včlanjeni v Kristusa in njegovo božjo družino, ki jo imenujemo Cerkev.

To naše včlanjenje v Kristusa pa se zgodi s sv. krstom, pri katerem dobimo

posvečujočo milost božjo in tako novo, nadnaravno življenje, ki visoko presega naravno življenje naših duš.

Da je to resnica, je Jezus sam povedal pri zadnji večerji v lahko razumljivi in zelo poučni priliki o trti in mladiki. Govoril je: »Jaz sem trta, vi mladike. Ostanite v meni in jaz v vas. Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu, zakaj brez mene ne morete ničesar storiti.« (Jan. 15, 1—8.)

Jezus je prava vinska trta, Bogu vedno zvesta in vedno rodovitna. Mi smo mladike te skrivnostne trte in, da bomo rodili sadove, moramo ostati združeni s trto, ki je Jezus sam. »Kakor mladika sama od sebe ne more sadu roditi, če ne ostane na trti, tako tudi vi ne, če ne ostanete v meni.« (Jan. 15, 4.)

Združeni smo torej po milosti božji z Jezusom, z Bogom-človekom, kakor so veje in mladike združene z deblom. V nas kroži isto življenje božje milosti kakor v njem. »In Beseda je meso postala,« govori sveti Janez, »in med nami prebivala — polna milosti in resnice. — In iz njegove polnosti smo vsi prejeli.« (Jan. 14, 16.) Med Kristusom in nami je torej življenjska skupnost, mi pa zaradi milosti božje vcepljeni v Kristusa, vanj včlanjeni, z drugimi besedami: On je naša glava in mi smo njegovi udje; od Njega prejemamo življenje in gibanje v nadnaravnem redu.

Po tem včlanjenju v Kristusa smo združeni s tremi božjimi osebami, saj so one neločljive in bivajo druga v drugi. Združeni pa smo tudi najtesneje z vsemi kristjani, ki so kakor mi tudi oni udje Kristusovi, združeni smo v duhovno skupnost, v skupno družino, in sicer božjo družino, v skrivnosti polno telo, čigar glava je Kristus. In prav to skrivnostno telo imenujemo Kristusovo Cerkev. To resnico nam nazorno stavi pred oči posebej sv. Pavel. Ko je preganjal kristjane, ga je na potu v Damask podrla na tla svetloba in neki glas mu je zaklical: »Jaz sem Jezus, ki ga ti preganjaš.« (Apd. 9, 5.) Jezus je torej živel v svojih vernikih, ki jih je Pavel v svojem sovraštvu preganjal. Jezus je bil eno z

15. sept.: Žalostna Matič božja. Jurij Šubic. Breznica.

njimi. — Kako naj te Kristusove besede razumemo, če ne priznamo, da tvorijo vsi krščeni verniki skupaj eno samo telo, Kristusovo skrivnostno telo, Kristusovo Cerkev. To naglašava sveti Pavel še posebej, ko piše: »— V enem Duhu smo bili vsi krščeni v eno telo, naj bomo Judje ali Grki, sužnji ali svobodni in vsi smo bili napolnjeni z enim Duhom« (1 Kor 12, 12-13). Podobno piše v pismu Efežanom: »Eno telo in en Duh, kakor ste bili tudi poklicani k nemu upanju svojega poklica« (Ef 4, 4).

Iz vsega tega spoznamo, da Cerkev ni samo pravna cerkvena organizacija, ki ima svoj vrhunec v papežu in škofih. Je tudi to. Toda Cerkev je predvsem skrivnostno telo Kristusovo, čigar udje smo vsi kristjani, seveda v različnih stopnjah; izvoljeni v nebesih so s Kristusom združeni v blaženem gledanju in v ljubezni iz gledanja izvirajoči; pravični na zemlji so združeni z njim v posvečujoči milosti; grešniki, ki so zgubili stan milosti, so združeni z njim v veri in upanju, ki ga ohranijo v svojem srcu, četudi so bili tako nesrečni, da so smrtno grešili. Ne verniki pa dejansko niso udje Kristusovega telesa, marveč so, dokler

živijo na zemlji, klicani, da pridejo do tega in, če se milosti ne upirajo, bodo nekoč res do tega dospeli.

Samo pogubljeni so od te pravice za vedno izključeni; ker so se v trenutku smrti branili, vrniti se k Bogu, kljub temu, da jih je milost vabila. »Če kdo ne ostane v meni,« govori božji Zveličar, »se kakor mladika vrže ven in usahne, in take mladike pobirajo, jih mečejo v ogenj in gore« (Jan 15, 6). Kako tolažilna in sveta je resnica, da smo udje božje družine, udje Kristusove Cerkve. Verniki smo pravi plemiči Kristusa Kralja. Plemstvo pa nalaga dolžnost: če smo včlanjeni v Kristusa, če smo deležni istega božjega življenja kakor Kristus, kakor njegov Oče in naš Oče, potem se moramo tudi približati božji popolnosti. Zato pravi Kristus: »Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš Oče nebeški« (Mt 5, 48).

Ker pa Kristus tudi živi v vseh kristjanih in se istoveti z vsakim izmed nas, bodimo dobri, ljubeznivi in uslužni do vsakogar kakor do Jezusa. Nasprotno pa se skrbno in goreče ogibljimo vsega, kar bi moglo našega bližnjega spraviti v žalost, da ne spravimo s tem v žalost Jezusa samega.

?

KAM GREDO TE DUŠE ?

?

Dan za dnem beremo že dve leti: Toliko in toliko postreljenih. Številke so visoke. Po 50, 100, 300 naenkrat. Padajo na obeh straneh: komunisti in domobranci in mnogi najboljši ljudje. Tako pri nas. Te dni pa smo brali, da je samo meseca maja padlo na Balkanu 17.000 rdečih. Kaj pa po drugih bojiščih: ruskem, italijanskem, francoskem! Milijoni!!...

To so ljudje — ne zverine. Ko bi bile samo zverine, bi se smeli pač brezskrbno veseliti, da jih postrele. Mnogi so sicer zverine in huji kot zverine — a duše imajo... Duše neumrljive, za večnost ustvarjene, od Boga s krvjo in smrtjo kupljene... Pravimo, da je ena več vredna kakor ves vidni svet. In res je tako.

Kam gredo te duše?... To je veliko, največje vprašanje. Mi se vsak dan za-

nimamo, povprašujemo, poslušamo, bremo, kako gre po bojiščih doma in drugod, — ali se pa za to kaj zanimamo, kam gredo te duše?... In vendar je to vprašanje vseh vprašanj važnejše kakor, kako se bo vojska končala, — dasi je tudi to zelo važno.

Zdi se, da se za to vprašanje vseh vprašanj premalo brigamo. Le to radi slišimo — po vsej pravici — da je komunistov toliko in toliko manj; po drugem ne vprašamo dosti. Toda kam gredo te duše? Pa toliko!!...

Svet in dogodke na njem gledamo preveč v zgolj naravni luči. In vendar slišimo večkrat reči, da moramo vse gledati v luči večnosti. In res moramo! Kajti svet bo minil, večnost bo pa ostala in bo pač večna.

Ko bi vse gledali v luči večnosti, bi nas večna usoda toliko teh duš bolj zanimala, bi ne molili samo za mir, ampak bi molili, za maše dajali in maševali tudi za duše, — ne samo za duše umrlih, ampak tudi tistih, ki šele imajo umreti, ki vise med nebese in peklom. S sveto silo bi rotili Boga, naj bo milostljiv dušam, ki jih je tako drago plačal: s svojo krvjo: »Ne tradas bestiis animas confitentes tibi et animas pauperum tuorum ne obliviscaris in finem! Ne izroči hudiču duš, ki so na tvoje ime krščene in duš teh siromakov ne pozabi na veke!«

1. julija obhajamo praznik presvete Krv. In ta praznik naj nam v spomin pokliče, koliko so te duše vredne! Saj je Jezus v nekem zasebnem razodetju rekel, da bi bil pripravljen za eno samo vse to trpeti, kar je trpel za vse. Zasebnih razodetij nismo dolžni verjeti, a to že smemo verjeti, da je res!

V novejšem času se širi tudi pobožnost do presvete Krv. Po pravici. Saj presveti Krv se imamo zahvaliti, da smo odrešeni. Kako dragocena je torej ta Kri, kupna cena naših duš! Častimo presveto Kri, pa prosimo in rotimo Jezusa, naj bi tudi za duše, ki umrjejo neprevidene, ne bila zastoj prelita! Naj bi Bog tudi tem razbojnikom naklonil milost, ki jo je naklonil onemu, ki je na njegovi desni strani umiral.

»Pridi torej na pomoč svojim služabnikom, ki si jih odkupil z dragoceno

Krvjo!« (300 dni odp.) Iz tega zdihljaja lahko napravimo rožni venček, v katerega vpletemo še kak drag zdihljaj, n. pr. »Večni Oče, darujem Ti dragoceno Kri Jezusa Kristusa v zadoščenje za svoje grehe in za potrebe sv. Cerkve« (100 dni odp.).

In kaj nas stane vsak dan darovati vse svete maše za umirajoče? »O moj Bog, vse svete maše, ki se danes opravljajo po vsem svetu, Ti darujem za grešnike vsega sveta, ki so zdaj v smrtnem boju in bodo danes umrli. Dragocena Kri našega Zveličarja Jezusa Kristusa jim nakloni usmiljenje!« (300 dni.)

In zakaj bi ne molili vsak dan, posebno sedaj, ko jih vsak dan pade toliko in toliko nenadoma, neprevidenih: »O usmiljeni Jezus, rotim te pri smrtnih bridkostih tvojega presvetelega Srca in pri bolečinah Tvoje brezmadežne Matere, operi v svoji Krv. grešnike vsega sveta, ki so zdaj v smrtnem boju in bodo danes umrli. Srce Jezusovo, ki si zame prestalo smrtno bridkosti, usmili se umirajočih!« (100 dni.)

Za mnogo reči je treba moliti. A najpotrebneje je moliti za tiste, ki imajo zdaj stopiti pred božjo sodbo, od koder bodo šli ali v večno veselje ali — večni ogenj. Kaj je na vsem svetu važnejšega kakor to?! Mislimo vendar na to, ne samo na vnanji svet! To je potrebno vedno; a če kdaj, potem posebno sedaj, ko toliko ljudi umira nenadoma.

Častimo v večji meri SV. DUHA

Časi so taki, da potrebujemo tolažbe, razsvetljenja in moči. Tolažbe potrebujemo, saj je nam svet ne more dati. Razsvetljenja in modrosti potrebujemo v zapletenih časnih razmerah sami in ga potrebujejo zlasti vodniki narodov. Moči potrebujemo, saj smemo reči, da je že tudi naša ožja domovina orošena z mučeniško krvjo.

Ob teh mislih je zelo važno češčenje Sv. Duha, na kar je že l. 1897. posebej

opozoril papež Leon XIII. s posebno okrožnico o Bogu Sv. Duhu.

Sveti Duh je sodeloval pri učlovečenju Sina božjega, napolnjeval je Kristusa-človeka s polnostjo božanstva, prikazal se je nad Kristusom ob začetku njegovega javnega delovanja. Pri prvem javnem nastopu Cerkve jo je Sveti Duh posvetil in okreplil. Vidna znamenja Svetega Duha so slovesno pričala, da je Kristus po svoji Cerkvi začel skrivnostno delovati za posvečevanje človeštva.

Sveti Duh napolnjuje Kristusa - glavo Cerkve; iz Glave pa se izliva tudi v ude Cerkve. Kakor duša v telesu, tako Sveti Duh daje enoto Cerkvi, preoblikuje v ude skrivnostnega Kristusovega telesa; jih združuje med seboj in z Glavo-Kristusom. Zakramenti so sredstva, po katerih deluje Sveti Duh, ki posvečuje ljudi ter tudi na skrivnosten način prebiva v naših dušah. Sv. Pavel uči: »V enem Duhu smo bili mi vsi krščeni v eno telo« (1 Kor 12, 13). Kakor je telo posoda duše, tako so verniki tempelj Svetega Duha: »Vaše telo je tempelj Svetega Duha, ki je v vas — Poveljujte torej Boğa v svojem telesu« (1 Kor 6, 19). Kako važno delo vrši Sveti Duh v Cerkvi in v naših dušah. In vendar ga tako malo poznamo, na splošno tako malo častimo! Sv. Duh bo tudi v poslednjih časih, ki bodo v marsičem po napovedi Kristusovi podobni našim časom, po mističnem gledanju svetniške dru-

žinske matere Lucije Kristine († 1908) razlival posebne milosti v srca vernikov. 18. julija 1882 je namreč zapisala v svoj dnevnik: »V božji luči sem tole gledala; Sveti Duh je zaključek božjih izhajanj (v presveti Trojici); tako bo njegova dejavnost ob koncu časov tudi na poseben način stopila v ospredje. V zadnjih časih bo Sveti Duh svoj žar in svojo luč v srca vernih obilneje razlival. S tem bo njih vera oživiljena. — Menim tudi, da sem prav razumela, da bodo duše po češčenju presv. Srca Jezusovega, katero nam stavi božjo ljubezen v srcu Boğa-človeka pred oči, pripravljene na ono izžarevanje večne, osebne ljubezni božje. Ta bo pripravila duše za boje, v katerih bo izbruhnila vsa togota pekla.« (Gl.: Glasnik Srca Jezusovega 1932, str. 218.)

Koliko pobude za češčenje Svetega Duha ima ta napoved tudi za nas ravno v teh težkih časih, ki jih doživljamo.

Marijini godovi

v avgustu in septembru

Pomenljive so besede, ki jih beremo v nedavno izišli slovenski izdaji Rimskega misala: »Ob misalu, če ga poznamo in razumemo, spoznamo svojo vero (Bos-suet), ob njem se nam duh vedno globlje zataplja v božje skrivnosti, srce ogreva, volja utrjuje, pobožnost vse bolj razprostira in vedno više dviga k božjemu Soncu.« V roki z Rimskim misalom naj bi se naša pobožnost dvigala k božjemu Soncu in prav posebno ob Marijinih praznikih. V ta namen naj nas na Rimski misal opozorijo tudi Marijini prazniki v avgustu in septembru.

1. Marija Snežna (5. avgust).

Najlepši spomin na postanek tega praznika je istoimenska veličastna bazilika v Rimu. S svojimi prelepimi slikami oznanja slavo in čast Matere božje že skoraj 16 stoletij (pozidana pod papežem Liberijem [352—366]). Na praznik sam pa se vsako leto vsiplje v cerkvi izpod

zlatega stropa belo roznato cvetje na molivce v spomin čudežnega snega, ki je padel v noči od 4. do 5. avgusta l. 352. na grič Eskvilin in bil bogatemu patriciju Janezu znamenje, da naj svoje premoženje uporabi za zidanje Marijine cerkve na tem kraju.

Kako lep je poleg drugih mašnih molitev Vstopni spev v rimskem misalu: »Pozdravljena, sveta Mati, rodila si Kralja, ki vlada nebo in zemljo na veke vekov. Iz srca mi vre lepa pesem, svoja dela posvečujem Kralju.«

2. Vnebovzetje bl. Device Marije (15. avgust).

Je za vso Cerkev zapovedan praznik, segajoč daleč v prve čase krščanstva. V stari Cerkvi je predvsem spominjal na Marijino smrt — temu so odgovarjala tudi njegova imena: Uspavanje, Pokop. Odhod Marijin — vendar ne izključno. Gotovo je, da je od nekdanj hotela sveta

Cerkev slaviti s tem praznikom tudi Marijino povečanje v nebesih, in sicer z dušo in telesom. V tem smislu so sestavljene v misalu mašne molitve za bedenji dan, praznik, za praznik sam in osmi dan osmine. Za nas je praznik dan veselja in zaupanja v Marijino pomoč. V tem zaupanju izzveni Prošnja: »Odpusti, prosimo, Gospod, grehe svojim služabnikom, da nas, ki ti ne moremo biti po godu s svojimi deli, reši priprošnja Matere, tvojega Sina, našega Gospoda, ki s teboj živi.«

3. Rojstvo bl. Dev. Marije (8. september).

V vzhodni Cerkvi je bil ta praznik gotovo znan že v 5. stoletju. Nastal je najbrž takoj po cerkvenem zboru v Efezu v zadoščenje Materi božji za krivi nauk Nestorijev, ki je tajil božje materinstvo Marijino. V rimski Cerkvi se je obhajal v 7. stoletju. Praznična misel, ki odmeva iz mašnih molitev v misalu, je ta, da je Marija, svetu rojena, rodila svetu; izpolnitev obljub, luč in življenje. To naznanja Stopniški spev, ki se glasi ob koncu: »— Srečna si, sveta Devica Marija, in vse hvale najbolj vredna, zakaj iz tebe je izšlo sonce pravice, Kristus, naš Bog. Aleluja.« —

4. Ime Marijino (12. september).

V večer spomin slavne zmage, ki so jo bili kristjani priborili z vidno pomočjo mogočne Matere božje nad Turki pri Dunaju l. 1683., je ta praznik postavil papež Inocenc XI. z namenom, da vzbudi zaupanje do svetega imena Marijinega. K temu zaupanju vabijo in izzvenijo vse molitve v misalu. Postavimo tu sem Prošnja nad darovi: »Po tvojem usmiljenju, Gospod, in po priprošnji blažene Marije vedno Device naj nam bo ta daritev v večni in časni blagor in mir. Po Gospodu...«

5. Sedem žalosti bl. Dev. Marije (15. september).

Cerkev močno vnema vernike k sočutju z žalostno Materjo božjo. Določila je s tem namenom njej v čast žalostni petek v cvetnem tednu. Posvetila ji je ves mesec september ter odločila 15. september kot drugi praznik žalostne Matere božje.

Najbolj pride do izraza sočustvovanje z Marijo sedem žalosti v mašnem misalu v Slednici. Kako nam gredo poleg drugih vrstic v njej do srca zlasti sledeči verzi:

Komu potok solz ne lije,
ko bridkosti zre Marije,
grenke nad morjá bridkost?

Kdo prisrčno ne žaluje,
ko to Mater premišluje
njenih boli velikost?

6. Odkupiteljica jetnikov (24. september).

Že s svojim naslovom, tembolj pa z delovanjem je v srednjem veku slavil nebeško Kraljico ljudomili red: Maria de mercede — Marija odkupiteljica sužnjev. Ustanovil ga je l. 1223. v Barceloni sveti Peter Nolask skupno z Rajmundom de Penafort. Člani tega reda so morali zbirati miloščino za odkup krščanskih sužnjev ter dati v ta namen vse imetje. V potrebi so morali tudi sami v sužnost, da so rešili druge. Tako je ustanovnik reda prišel kot žrtev do bližnjega v sužnost, kjer je mnogo trpel, dokler ga sobratje niso rešili. Od leta 1492.—1691. je oprostil red kakih 17.000 krščanskih sužnjev, ki so jih bili Turki vlekli v Afriko ter prodali v brezupno sužnost.

Sveta Cerkev ima v misalu med mašnimi molitvami posebej prazniku primerno Prošnja, v kateri prosimo, da bi bili rešeni satanove sužnosti, rekoč: »O Bog, ki si za reševanje kristjanov izpod oblasti poganov blagovolil svojo Cerkev povečati z novim redom po preslavni Materi svojega Sina, podeli, prosimo, da bomo po zaslugah in priprošnji nje, ki jo pobožno častimo kot ustanoviteljico tega velikega dela, rešeni vseh grehov in satanovega suženjstva. Po Gospodu.«

Prosimo in prejeli bomo. Če pa dolgo ne prejmemo, ker smo hudo grešili, trkajmo, kajti kdor trka, se mu bo odprlo, ako bodo trkale na vrata naše molitve, naši vzdihljaji, naše solze, ki morajo biti prisrčne in vztrajne, in ako bo molitev enodušna.

Sv. Ciprijan, pismo 11, 2. 2.

Bela kuga je še vedno hudo pe-reča rana v naših družinah, to je življenje med zakonci, ki ni ne po božjih ne po naravnih postavah, pač pa usodna zloraba zakonske zveze. Zloraba, ki izživlje kazen božjo ne samo nad krivce, tem-več nad cel narod. Eden poglobit-nih in bistvenih namenov zakonov je rodnja in vzgoja otrok, zakon-ski nečistniki pa postavljajo ta na-men, ki ga nalagata Bog in nara-va, na glavo. Bela kuga je v svo-jem bistvu zlo in smrtni greh, zato nikdar in pod nobenim pogojem opravičen. Kar je samo po sebi greh, je greh in ga ne morejo nobene so-cialne ali zdravstvene razmere, nobeno pomanjkanje in revščina, celo nobena smrt spremeniti v do-voljeno dejanje. To je nauk krš-ščanske morale, ki je božja mora-la in zato nespremenljiva. Ta nauk je z vso jasnostjo razložil papež Pij XI. v svoji okrožnici o krščan-skem zakonu, ko pravi: »Ker so torej nekateri, očitno zapustivši krščanski nauk, ki se od početka do danes ni spremenil, še nedavno menili, da morajo oznanjati javno in svečano drugačen nauk, zato katoliška Cerkev, ki ji je sam Bog izročil učenje in obrambo npravno-sti in poštenja, sredi tega propa-danja npravnosti, da obvaruje čistost zakonske zveze tega grdega made-ža, v znamenje svojega božjega po-slanstva po Nas moškočno dviga svoj glas in iznova proglašaja: Vsaka raba zakona, pri kateri se zakon-skemu dejanju z namenom vzame naravna sposobnost za roditev no-vega življenja, je proti božji in na-ravni postavi in se tisti, ki kaj ta-kega store, omadežujejo s smrtnim grehom. Zato opominjamo spoved-nike in druge dušne pastirje po Naši najvišji oblasti in zaradi zve-ličanja vseh duš, naj ne puščajo se-bi izročeni vernikov glede te nad-vse važne božje postave v zmoti, še mnogo bolj pa, naj se sami ne dajo zavesti od takih napačnih mnenj in naj jim na noben način ne popuščajo. Ako bi pa kak spo-vednik ali dušni pastir, kar Bog ob-varuj, sebi izročene vernike ali sam v te zmote zavedel ali jih vsaj s pritrjevanjem ali namernim molčan-jem v njih potrdil, naj ve, da bo moral dajati najvišjemu sodniku

To pismo bo po deželi, iz katere prihaja, morda za koga malo vabljivo, pa je vendar z ozirom na delovanje katoliške Cerkve v Banatu in z ozirom na tukajšnje redovništvo splošno zanimivo. Ozmimo se najprej na tukajšnje ka-toliško redovništvo! Kateri katoliški redovi in katere kongregacije delujejo tu? Izmed moških redov je sedaj — do l. 1919. so bili v Bečkereku tudi piaristi — zastopan le še minoritski red z enim samostanom in župnijo v Pančevem; iz-med treh patrov je eden po očetu Slovenec. Od l. 1943. dalje pošilja slovenska misijonska druž-ba na Čukarici v Beogradu izmenoma vsak me-sec po enega misijonarja v bolnico v Kanižo. — Od ženskih redov oz. kongregacij pa imajo tu svoje postojanke sledeči: 1. Zagrebške usmi-ljenke so v treh zavodih: v Bečkereku v bolnici in v »Dečjem domu« ter v Kovinu v bolnici; vseh je 47, med temi je 8 Slovenk, ostale so skoro same Hrvatice. 2. Same slovenske usmi-ljenke ljubljanske provincije so: v bolnici ter v sanatoriju dr. Teodorovića v Kikindi in v bolnici v Kaniži (srbsko: v Novem Kneževcu), vsega 23 sester. 3. Notre Dame šolske sestre z velikim madžarskim zavodom v Bečkereku, z manjšim nemškimi v Vršču in v Nakovem; vse-ga 41 sester, med temi 4 Slovenke. 4. Šolske se-stre sv. Franciška — same Slovenke, 16 po šte-vilu — z dvema zavodoma za deco in enim gospodinjstvom v Pančevem ter v ubožnici v Bečkereku. 5. Sestre križarke v sirotišnici v Bečkereku, vsega 3 (Slovenka nobena).

Kdor поблиže opazuje to delo v versko in narodno tako mešani deželi, kot je Banat, zna šele prav ceniti njegov pomen. In prav mi ka-toličani imamo še poseben vzrok, da spoznava-mo in priznavamo to ogromno delo v prilog male dece in trpečega človeštva in tako znamo biti hvaležni onim našega rodu, ki se daleč od domovine žrtvujejo za dobro stvar. Imel sem priliko, da sem posejil vse zgoraj našete za-vode razen bolnice v Kaniži ter se v njih več ali manj pomudil, in priznati moram, da sem povsod odnesel odlične vtise, saj v vseh teh zavodih vlada pravi katoliški duh, ki je duh ljubezni in požrtvovalnosti. Odkar sem od 19. novembra 1943 dalje nastavljen kot kurat v bolnici v Bečkereku, zasledujem še podrobneje

to delo in ga še tem bolj občudujem. Tako n. pr. tu neka sestra z neupogljivo vedrostjo že polnih 30 let vedno pomaga pri operacijah, pri katerih redno najtežji del pomoči prepuščajo njej, medtem ko se drugi v takih primerih lepo umaknejo. Umljivo je, da tudi pravoslavni zdravniki — tu imamo skoro same take — uvidevajo te žrtve in jih upoštevajo. Tako je pred nekaj leti v tukajšnji bolnici, ko so nekateri neodgovorni elementi hoteli sestram izpodmakniti tla, tedanji ravnatelj bolnice in priznani zdravnik-strokovnjak kategorično izjavil: »Ako te gredo, grem tudi jaz,« in so ostale. Zanimivo je, da pravoslavje kaj takega doslej še ni moglo ustvariti, dasi mu ne bi bilo treba drugega kot samo kopirati; ostalo je menda vse le pri ponesrečenih poskusih. Le mimogrede naj omenim, da je v drž. bolnici v Beogradu okrog 110 samih slovenskih usmiljenk. Te so se posebno izkazale ob bombardiranju l. 1941.; prav vse je tedaj bežalo iz bolnice, le one so kljub največji nevarnosti vztrajale na svojem mestu pri bolnikih, ki so bili privezani na posteljo; le posebnemu varstvu božjemu je pripisovati, da tudi ena izmed njih tedaj ni bila niti malo poškodovana. Dalekosežnega pomena je istotam tudi delovanje naših šolskih sester in nekaterih moških redov. O delu kat. Cerkve v južni Srbiji pa je tako dosti obširno pisal msgr. Kordin v salez. knjižici št. 169-70: »Diaspora na našem jugu«.

Vrnimo se v Banat in ozrmo se na naše ljudi! Smelo trdim, da je naš življenjski raztresen po celem Banatu. Poleg že omenjenih duhovnikov župnikuje tukaj v veliko zadovoljstvo vernikov g. J. Kokošinek v Zabuki pri Pančevem. A največ naših ljudi je v Bečkerek, v glavnem mestu Banata, ki šteje okrog 35.000 prebivalcev, med temi nad sto naših družin, če štejemo sem tudi one redke, pri katerih je en del slovenski, drugi pa druge narodnosti. Precej jih je tu še iz predvojne dobe. Otroci iz teh družin obnemajo iz otroki iz hrvatskih, bolgarskih in čeških družin pohajajo tukajšnje srbske državne šole; tako je n. pr. na gimnaziji od 57 dijakov in dijakinj 32 slovenske narodnosti (všteti tudi oni iz jezikovno mešanih zakonov), 4 bolgarske narodnosti itd. Za vse te sem prevzel pouk v kršč. nauku, pri čemer mi šolska vodstva vsestransko gredo na roko ter mi iz lastnega nagiba obljublajo pomoč, če bi bila potrebna za ohranjenje discipline. V čast našemu rodu moram namreč priznati, da se naši ljudje v veliki splošnosti tukaj dobro drže, zvesti imajo svojih očetov; mnogi izmed teh so v uglednih službah, cenjeni

strog račun o izdajski nezvestobi v službi. Naj pomni, da veljajo njemu Kristusove besede: Slepí so vodniki slepih, če pa slepec slepca vodi, oba v jamo padeta.« — To so papeževe besede. Ta odstavek o spovednikih smo navedli zato, da se nihče ne bo mogel sklicevati na spovednika, češ da nič ne reče (žal se tu in tam še vedno dobi kak tak brezvesten spovednik) in da zato njegovo ravnanje ni grešno.

Zal se zdi, da je celo med takimi zvanimi dobrimi verniki mnogo takih, ki leta in leta živijo v tem smrtnem grehu, ločeni od ljubezni božje in vedno v nevarnosti, da pogubijo svojo dušo, ne glede na to, da jih navadno že na tem svetu prej ali slej zadene bridka kazen božja. Naj se ne motijo: z vsemi svojimi molitvami in mašami ne morejo doseči Boga, če trpijo v svoji duši smrtni greh.

Docela smo prepričani, da so sedanji pokolji Slovencev velika kazen božja prav za te grehe: umore še nerojenih otrok in belo kugo. Bog rad kaznuje človeštvo prav s tistim, s čimer se je pregrešilo. Naš narod je veliko grešil in še greši prav s tem, da je uničeval in preprečeval na desettisoče nezaželenih življenj, sedaj pa naši starši jokajo za desettisoči življenj, ki ugašajo. In ker ni bilo kazno, da bi meddržavna vojna izvršila to kazen nad nami, je Bog dopustil državljansko vojno, da dopolni nad nami to, kar smo sami izzivali in žal še vedno izzivamo.

Tudi iz narodnogospodarskega stališča je bela kuga velik zločin. Kako naj narod živi in se ohrani, če nima naraščaja? Kako naj narod dela in proizvaja, če nima delavcev. Čim več narod dela in čim več proizvaja, tem večje je njegovo blagostanje. Treba je samo dobrih socialnih postav, da je to blagostanje pravilno porazdeljeno. Zato je tudi javna oblast interesirana, da zavzame najodločnejši boj proti beli kugi in pospešuje čim večji narodni naraščaj.

Zal, da se naša javnost še vedno premalo zaveda vsestranske dalekosežnosti tega greha in vprašanju bele kuge med nami ne posveča skoraj nobene pozornosti. In vendar je proti temu grehu in narodnemu zločinu potreben stalen in načrten boj.

Je kakor uganka. Brali smo: »Drži, da ni naš narod še nikoli toliko molil in sodeloval pri raznih verskih prireditvah — kakor v

zadnjem času. Pobožnosti prvih petkov, prvih sobot smo imeli že večkrat; vsenarodno gibanje za posvetitev družin brezmadežnemu Srcu Marijinemu je zajelo vse sloje z malimi izjemami. V Ljubljani imamo kar naprej verske obnove za razne stanove in poklice. Naši listi posvečajo propagando za povzdigo verskega življenja toliko prostora, kakor menda nikoli poprej. Nabožnih knjig, tiskovin in molitvenikov se razpeča med ljudstvom presenetljivo veliko.

Spričo vsega tega se človek mora vprašati: Kako se ta naša velika vera uveljavlja tam, kjer se najbolj mora in kjer je danes najbolj potrebno? ... Res smo Slovenci po zunanjem obsegu svoje vere in svojih pobožnosti v Evropi prvi; nič manj pa ni res, da smo prvi tudi po najbolj brezvestnih in najbolj krvavih oblikah brezboštva, ki danes nikjer ne nastopa tako organizirano, tako po načrtu, tako neizprosno, kakor prav med Slovenci. Res je, da tega zla niso krivi tisti, ki so verni, res pa je tudi, da bi organizirano sovraštvo do Boga ne bilo moglo zajeti toliko Slovencev, če bi bila vera v nas — vera dejanj ...»

Ko bi se moralo vse dvigniti zoper komunistično zablodo, zoper to protibožno vero, se je znaten del pobožnega slovenskega naroda izneveril svojim izročilom in okreplil komunistični val na ta način, da se je pridružil tisti lažni fronti, ali pa ji dal podporo, ki si je bila nadela narodno-osvobodilno naličnico in s tem slepilom zavedla stotine in stotine v krščanskem življenju premalo utrjenih naših ljudi.

V katerih vrstah so imeli komunisti največje žetev? Po večini so zajemali v tistih razredih, ki tudi poprej nikdar niso marali biti tam, kjer je mogel sodelovati tudi duhovnik. Mesta ter industrijski in obrtni kraji so imeli v svoji sredi ljudi, ki nikakor niso hoteli s krščansko živečim ljudstvom, razen v kolikor so imeli od tega korist. Vseh naprav, ustanov in organizacij so se oprijemali, samo teh so se izogibali, katerim bi zraven lahko dostavil oznako »katoliški«. Pa zakaj?

Njih versko in nabožno življenje, kolikor ga je bilo, je bilo samo zunanost, brez del. Torej mrtva vera. Prišla je majniška pobožnost. No, to pa že! Lepa pesmica, govor o nebeški Materi Mariji, družba itd. To se prilega. Ko je bilo treba postaviti krono šmarni-

kot vestni, marljivi in zmožni ljudje, ki pa jim je tudi pri srcu krščanska vzgoja otrok. Taka prava koroška korenina je bil Ivan Grančnik, ki je tu umrl 12. jan. t. l., star 71 let. Učil se je pri l. 1895. umrlem župniku Kneippu v Wörishofenu knajpanja; vodil je nekaj časa Narodni dom v Celovcu in bil tam okoli splošno znana osebnost. Še malo pred smrtjo mi je z velikim spoštovanjem govoril o Kneippu. Ostal je do zadnjega kot iz kamna izklesan značaj.
Viktor Čadež.

Čas zahteva stoodstotne kongreganiste

Znano je, da je bilo svojčas na Dunaju veliko Marijinih družb.

Ko pa je ob neki priliki nekdo omenil v Rimu visoko stoječemu cerkvenemu dostojanstveniku, da je Dunaj v javnem življenju v rokah socialistov in komunistov, je cerkveni knez začuden vzkliknil: »Kje pa so kongreganisti?« Hotel je reči: Marijine družbe in družbeniki bi morali biti žarišče verskega življenja in s tem vplivati odločilno tudi na javno življenje.

Ali ne velja to vprašanje in ta trditev v neki meri tudi nekaterim našim kongregacijam?

Res je, da so med Slovenci veliko dobrega storile tudi za javno versko življenje ravno Marijine družbe. Saj je ob svojem času slonelo vse apostolsko delo v prvi vrsti na ramah Marijinih družb, posebno še deklških; odpravljale so slabe navade, pospeševale slovesno praznovanje praznikov, skrbele za dostojno opravilo cerkva, izvedle odlok o pogostem svetem obhajilu, bile so najboljše opora Vincencijevih in Elizabetnih konferenc, delale so za misijone, skrbele so za izseljenke, delale za iztreznjenje naroda, širile so katoliški tisk, dvignile starodavne božje poti, pospeševale ljudsko petje itd.

Tako je bilo po prvem razcvetu Marijinih družb zlasti v ljubljanski škofiji prav posebno pred prvo svetovno vojno in tako je še danes v večini družb.

Vendar se zdi, da so se nekatere družbe — rekli bi — nekam postarale. Nimajo več naraščaja, pa tudi verska vnema in apostolski duh zamira. Saj so se celo slišale zadnji čas pritožbe, da bo treba nekatere družbe kar razpustiti, ker so se odtujile krščanstvu s tem, da je večina članic simpatizirala in celo podpirala delo OF, ki je izrazita organizacija brezbožnega komunizma.

Od kod to nazadovanje?

16. avg.: Družina sv. Joahima. Uršulinke, Ljubljana.

I.

Glavni vzrok je preplitvo versko življenje kongreganistov samih. Mnogi se zadovoljijo le z izpolnjevanjem bistvenih krščanskih dolžnosti. Opravijo svoje običajne molitve, posvečujejo Gospodov dan, pridejo k mesečnemu shodu in to je vse. Premalo pa se zavedajo, da je namen kongregacije krščanska popolnost ali svetost, primerna stanu, in s tem v zvezi skrb za duše bližnjih.

Noben kongreganist se torej ne sme zadovoljiti z navadnim krščanstvom, marveč se mora resno in truditi za lastno posvečenje. Prav zato mu priporočajo družbena pravila: ustno, premišljevalno in liturgično molitev, splošno in posebno izpraševanje vesti, sveto mašo vsak dan s pogostim, če mogoče, vsakdanjim svetim obhajilom. Duhovno branje, stalnega spovednika in duhovnega vodnika, pristrčno pobožnost do Matere božje in vsak dan sveti rožni venec, duhovne vaje in vsako leto dolgo spoved. (Primerjaj: dr. J. Pogačnik: Vodilo Marijinih kongregacij, stran 129—135).

Koliko pripomočkov, koliko dela torej za lastno posvečenje. In vendar še vse te vaje niso

cam, prejeti sv. zakramente, izvršiti Marijino fatimsko naročilo (molitev, pokora) — so pa odpovedali. In tako podobno pri drugih nabožnih vajah, ki imajo pomen in veljavo in uspeh v zvezi s spovedjo in sv. obhajilom. Lepa lupina brez zdravega in tečnega jedra. Taka zunanja pobožnost ne da trdnosti, ne odločnosti, ne vztrajnosti, ne krščanske značajnosti. Za hip nekako lajša in teši vest, ko pa je treba v odločilnem trenutku pokazati močnatost, pa vidimo, kako se uveljavlja rek: plašč po vetru. To se je prav očitno pokazalo ob času, ko so drli k hostarjem tisoči ljubljanskih kristjanov.

Ta brezvestna lahkomišljenost se je bridko maščevala. Da bi se tudi zavedli grešnosti tega nesrečnega koraka in vsega, kar so v družbi komunistov zagrešili nad slovenskim narodom!

Iz življenja CERKVE

Vsemu svetu. Papež porabi ugodne priliko, da spregovori važne besede ter daje naročila in svarila vsem narodom in njihovim poglavarjem. Taka prilika se je nudila tudi 2. junija t. l., ko je praznoval papež Pij XII. svoj rojstni dan in je bil pri njem zbran kardinalski zbor, da mu je izrekel čestitke.

Sv. oče se je v svojem nagovoru — kar je umevno — dotaknil sedanjih strahotnih vojnih dogodkov in obsodil divji način vojskovanja. Oblika zdajšnjih bojev je tako grozna, da smo pred kratkim smatrali kaj takega za nemogoče.

V nadaljnjem je vrhovni poglavar sv. Cerkve poudaril, da je njegov poklic obsežen v naročilu Kristusovom: »Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce!« Od te naloge ga ne odtrga nobena človeška sila. Cerkev Kristusova ne pozna kompromisov v bistvenih naukih in zahtevah božjih. Če se v vojskovanju in v pripravah na mir ne bodo uresničile zahteve krščanskega nauka, kdo bo nosil odgovornost? Ali ne tisti, ki se imenujejo še kristjani, pa so ločeni od Cerkve Kristusove!

S poudarkom, da morejo vsi narodi imeti možnost, da svobodno razvijajo svoje narodne sile, je sv.

oče izrazil upanje in željo, naj bi trpeči svet kmalu zagledal zarjo miru.

Sredi stisk, ki jih občuti bolj, kot mislimo, tudi papež Pij XII., deli njegovo očetovsko srce ne le tolažbo vernikom sveta, temveč tudi gmotno podporo, kolikor in kjer more. Zadnji čas smo brali, da je poslal večjo denarno pomoč škofu v Mostarju za lajšanje bede tem, ki so bili po napadih iz zračnih letal prizadeti.

Marijina prikazovanja v Bergamu. Iz mesteca Bergamo v Gornji Italiji prihajajo ustna in pismena poročila o prikazovanjih Matere božje šestletni deklici Adelajdi Roncalli iz vasi Ginie di Bonati. Do sedaj je bilo baje devet prikazanj in se je pri zadnjem nabralo do 200.000 ljudi. Marsikaj se govori, kaj je Mati božja govorila z deklico in ji naročila; brez dvoma je v tem veliko ljudske domišljije, ki je zlasti v današnjih časih splošne stiske posebno razdražljiva. Zato mirno čakajmo na sodbo svete Cerkve, ki je kakor vedno tudi v teh stvareh skrajno previdna in izdaja svoje mnenje šele po temeljitih in dolgoletnih preiskavah.

Na dan prihaja, kako ogromno in nenadomestljivo škodo je napravila vojna fronta slovečemu samostanu na Monte Cassinu. Uničene so umetnine neizmerne vrednosti: Podrta je kupola bazilike sv. Benedikta, ki je bila okrašena s slikami umetnika L. Giordana; razdejan je bronast, s srebrom okovani portal; zgorel je veličastni kor iz orehovine (1696); razkosan je Bramantejev predvor pri baziliki; uničene so v zakristiji razne omare z dragocenimi rezbarijami. Cerkvena notranjščina, ki je bila obložena z dragocenim in raznobarnim marmorjem, je popokala; uničil jo je požar. Slavna opatija, priča 1500 letnega kulturnega življenja, je postala kup razvalin. — O številu mrtvih in ranjenih smo že poročali.

Ko je severnoameriški odpravnik državnih poslov pri Vatikanu, Tittman, kardinalu — državnemu tajniku Maglione zagotavljal, da se bo mogel samostan z ameriško pomočjo zopet pozidati, mu je kardinal odgovoril: »Kaj? Četudi ga postavite v zlato in v demantih, ne bo več stara umetnina! Duhovne in kulturne zgube se ne dajo nadomestiti z ameriški dolarji.«

vse. Vse to je le izliv, le izraz notranjega globokega verskega življenja. Živa zveza z Bogom, življenje iz vere in resnične ljubezni do Boga, ki sili človeka k žrtvam in delu za Kristusa in njegovo Cerkev, to je končno šele tisto, kar hoče kongregacija z naštetimi pripomočki pri vsakem kongreganistu doseči.

Kongreganist mora torej biti za svojo osebo stoddosten katoličan, kar velja ne samo za ženske, ampak tudi za moške kongregacije.

II.

Pa bodisi, da je ta ali oni tudi vzor katoličan, vendar s tem še ni izpolnil naloge kot kongreganist. Namen kongregacije ni vzgajati svetu odtujenih puščavnikov. Ljubezen do Boga in gorečnost za vse dobro se mora pri kongreganistu pokazati tudi na zunaj v delih za zveličanje duš in božje kraljestvo. Življenje vere, ki polje v dušah kongreganistov in v kongregaciji sami, se mora pokazati v pogumnem apostolatu za božje zadeve.

Gotovo je, da vsak posameznik ne more sodelovati pri vsaki dobri stvari, ne more biti vprežen povsod; toda po meri svojih zmognosti, razpoložljivega časa in razmer, v katerih živi, mora delati vsak kongreganist za zveličanje duš in božjo čast v svoji družini, svojem okolju, v svojem osebnem občevarstvu, po svojem vplivu na javno življenje. Tako ne naroča dobrih časopisov samo zase, ampak jih priporoča tudi drugim, ne daje samo svojega daru potrebnim, ampak navaja k temu daru tudi druge, ne sveti samo s svojim lepim zgledom, marveč skuša z bratskim opominom pripraviti na pravo pot tudi druge, ne živi in čuti sam za svojo osebo s Cerkvijo, marveč navaja k temu tudi druge itd.

In kakor se izživlja posamezni kongreganist v apostolskem delu, tako naj bi bilo tudi z vsako kongregacijo kot celoto. To se najbolje doseže v delu odsekov. Med apostolskimi odseki zaslužijo posebno nego: katehetični odsek za verski pouk otrok in odraslih, karitativni odsek, ki naj bo kolikor mogoče v zvezi z Vincencijevimi in Elizabetnimi konferencami, misijonski odsek, odsek za lepoto cerkve in božjo službo, odsek za dober tisk — in zlasti še sodelovanje kongregacij s KA. Kongregacije naj torej ne bodo društva ljudi, ki so sicer sami zase pobožni med štirimi stenami svojega stanovanja, na zunaj pa ne kažejo nobenega verskega vpliva, naj ne bodo društva »zadovoljnih Kranjcev«, ki jim je zadostna najnižja stopinja krščanstva. Ne! Kongre-

28. avg.: Sv. Avgustin. Reinwald. Uršulinke, Ljubljana.

gacija zahteva cele ljudi, ki svoje globoko versko prepričanje izžarevajo tudi na zunaj. Vsak kongreganist in vsaka kongregacija mora biti kakor močan motor živahnega katoliškega gibanja, živa celica božjega kraljestva, vnet apostol za vsako dobro stvar.

Vsak kongreganist in kongregacija mora biti stoodstoten katoličan in stoodstoten delavec!

September, mesec zadoščevanja za bogokletstva

Ko so bili duhovniki ljubljanske škofije l. 1940 v dneh 5. do 8. avgusta zbrani na škofijski sinodi, tedaj so poleg drugih določb sprejeli v škofijsko zakonodajo tudi sledeči sklep:

»Mali Šmaren naj se vsako leto za to porabi, da se znova svari pred bogokletstvom in se zadoščuje tako

Stiridnevno duhovniško zborovanje. Duhovniki, oznanjevalci evangelija Kristusovega, ki so že po svojem poklicu v ostri opreki z nauki brezbožnega komunizma, te najnevarnejše krive vere, so se sešli v Ljubljani k skupnemu posvetovanju. V dneh od 12. do 15. junija so se ob jedrnatih predavanjih okrepili in utrdili za enotno, neodjenljivo in neustrašeno borbo proti satanskemu uničevalcu verskih, нравnih, družinskih in socialnih dobrin.

Ob tej priložnosti se je osvetlila marsikatera nejasnost; ugotovila se je vzajemnost in enotnost dušnih pastirjev, ki so vsi pripravljeni boriti se z vsemi dovoljenimi sredstvi za najvišje svetinje slovenskega ljudstva.

Med raznimi ugotovitvami se je zlasti poudarjalo, da je samoobramba izšla iz našega zdravega naroda samega in šele potem, ko so komunistični tolovaji ubijali najboljše naše ljudi, ko so ropali in požigali domove najbolj krščanskih družin.

Samoobramba ni »izdajstvo«, kakor bi tolovaji radi natvezili svojim nesrečnim žrtvam, odpeljancem iz rodnih domov, temveč je po vseh нравstvenih naukih in pravih upravičeno varstvo vere, нравnosti, reda, domov in življenja. Vse to čuvati, braniti, ohranjevati je človek po božjih in človečanskih postavah dolžan. V ta namen sme sprejeti pomoč, kjer jo dobi.

Ugotovilo se je, kako obsodbe vredno dvolično vlogo so izvajali nekateri zastopniki cesarske armade, ki so skrbeli, da se tolovajskim četam ni nič žalega zgodilo, v tem ko so tisoče nedolžnih ljudi pošiljali v internacijo, v trpljenje.

Na sporedu duhovniškega zborovanja proti komunizmu so pa bila seveda in prvi vrsti vprašanja, ki se tičejo dušnega pastirstva, ki nakazujejo in bodo nakazovala nova pota pri brigi za verskonravno vzgojo in za pastirovanje našega ljudstva v nastopni dobi.

Predvsem se je naglašala povečana skrb za naše družine, ki naj bodo res celice živahnega krščanskega življenja. Obiski vseh družin ob primernih priložnostih naj povežejo župnijo v prijateljsko duhovno edinico z dušnim pastirjem.

Katoliška akcija bo — prav izvedena — pripomogla, da bo Kristus zavladal tudi v doslej odtujenih krogih.

Molitve in žrtve duhovnikov bodo lajšale tegobe in križe vernikov ter priganjale božje Srce Jezusovo, da nam bo odprlo srečo miru in blagoslova.

Dvojno dobro delo usmiljenja so izvršili naši idealni in vzorni dijaki in dijakinje v Ljubljani, ki se v nemajo za prospeh katoliških misijonov. Za binško praznik — ki je obenem misijonski praznik bolnikov — so organizirali obisk bolnikov in bolnic po javnih in drugih bolnišnicah v Ljubljani. Z besedo in s podarjenimi podobnicami ter tiskovinami so jih opozorili, naj ta dan vse trpljenje in bolezenske tegobe darujejo na korist katoliškimi misijonom med pagani.

Par sto dijakov in dijakinj srednjih in višjih šol je pripravilo s temi obiski bolnikom izredno veselo presenečenje, sebi pa nenavadno zadovoljstvo in srečo, da so mogli nastopiti to doslej neobičajno pot ljubezni do trpečih in do katoliškega misijonstva. Obiskali so 1855 bolnih oseb.

Tudi svetih obhajil je bilo ta dan med bolniki izredno veliko, ker so bili po strežniškem osebju pravočasno opozorjeni na misijonski praznik bolnikov.

Opozarjamo in prosimo naše bolniške trpine in trpinke, naj tudi ob drugih časih darujejo svoje bolesti, razne žrtvice, križe, neprijetnosti in zlasti zapuščeno na misijonske namene. S tem bodo pomenali sv. Terezijo Det. J., ki je tudi vse neprijetnosti in boleznih žrtvovala v dobro katol. misijonom. Kapital, ki si ga bodo bolestniki nakladali pri Bogu, bo iz dneva v dan večji!

Da smo dovolj zgodnji... Opozarjamo že zdaj na predzadnjo nedeljo oktobra (22. X.), ki jo je kongregacija sv. obredov v Rimu določila kot misijonsko nedeljo. Pri nas je ta nedelja praznik vseh tako imenovanih papeških misijonskih ustanov, predvsem »Družbe za širjenje vere« (DŠV), »Družbe sv. destinva« (DSD) in »Družbe sv. apostola Petra« (DAP) — za vzgojo duhovnikov med rojaki po misijonskih deželah.

Ta poslednja družba se pri nas šele vpeljuje. Mogla se bo udeleževati s tem, da bo prevzemala

grdo žaljeni Materi božji.« (Pastoralne instrukcije za ljubljansko škofijo, str. 224, 2).

In v skladu s to odredbo smo dali tudi vsi verniki, ki smo se konec majnika lanskega leta slovesno posvetili brezmadežnemu Srcu Marijenu, med drugim tudi to obljubo:

»Bogokletna beseda ne bo prišla iz naših ust.«

Ce naj bi se torej ob vsakem času živo zavedali, kako strašna pregreha je bogokletstvo, s katerim se žali tudi Mati božja, naj bi ta zavest še prav posebno v mesecu septembru pognala globoke korenine v našem srcu in obrodila po zgledu pastirčkov iz Fatime vreden sad pokore in zadoščevanja.

Bogokletje so nedostojne besede, obrnjene na Boga, na Marijo, svetnike ali svete reči z namenom, da jih zaničujejo ali sramote. Bogokletje je torej sramotenje Boga, Marije, svetnikov. — Marija sicer ni Bog, dala pa je Bogu-človeku življenje, je najmočnejša Kraljica nebes in zemlje, naša soodrešenica, najčistejša devica, češčena in hvaljena od vseh rodov na zemlji. In bogokletnež jo zaničuje in sramoti dostikrat z najnesramnejšimi izrazi.

Zato je tudi te vrste bogokletstvo — za sovrastvom do Boga in za skrunjenjem najsvetejšega zakramenta — največji smrtni greh.

Zakaj?

1. Tudi to bogokletje je prava hudobija. Pri drugih grehih, n. pr. tatvini, pijači, nečistosti, ima dotični nekaj koristi, Marijo pa preklinja le zaradi greha iz gole hudobije.

2. Bogokletnež kakor Boga tako tudi Marijo osebno napada. Zamahne tako rekoč naravnost proti Mariji, proti njenemu licu, po domače rečeno: pljune na ime nebeške kraljice. Kolikor više pa grešnik poseže pri svojem grehu, uči sv. Tomaž Akvinski, toliko večji je greh. Ali si moremo misliti večjo hudobijo, kakor je ta, če katoliški kristjan osebno napada svojo najboljšo, najsvetejšo Mater?

3. Bogokletstvo je s a t a n o v g r e h. Satan v peklu preklinja Boga, Kristusa, Marijo in svetnike iz jeze, ker ga je Bog zavrgel v večni ogenj. Če to dela človek, je podoben satanu. Ta navdihuje bogokletneža. Sv. Bernard pravi: »Drugi grehi utegnejo do neke meje izvirati iz slabosti in nevednosti, bogokletstvo pa izvira iz zlobe, ki ima svoj začetek v hudobnem duhu.«

4. Bogokletnež pohujšuje druge. Ker se bogokletje pogosto sliši, se drug od drugega pohujšujejo. Kristus pa kliče: »Gorje svetu zaradi pohujšanja.« Sv. Avguštin pa trdi: »Če

je tvoja beseda pohujšala tvojega brata, si ga ubil.« Ubil si njegovo dušo.

In kako zelo je razširjeno bogokletstvo še vedno tudi med nami. Kolnejo Boga in zlasti Marijo v tujih jezikih, seveda zlasti moške in fantje, včasih tudi ženske, da celo otroci. S tem pa kličejo strašno jezo božjo in prekletstvo na posameznike, na družine, na ves narod.

Zato velja tudi nam — posebno v mesecu septembru — Marijin klic: Zadostujte! Zadostujte! Zadostujte po zgledu pastirčkov iz Fatime! »Molite, veliko molite,« je naročala Marija tem pastircem, »in darujte žrtve za grešnike! Vedite, da pade mnogo, prav mnogo duš v pekel, ker ni nikogar, ki bi se žrtvoval in molil zanje.«

Zares! Kako so se znali ti otroci premagovati in žrtvovati v spravo, za žaljenja, storjena brezmadežnemu Srcu Marijinemu... Malico, ki so jo od staršev dobili, da jo použijejo na paši, so dali ovcam, sami pa so ostali lačni, da so na ta način zadostovali za grešnike. Prav tako so se v najhujših poletnih mesecih, ko je sonce strahovito pripekalo in žgalo z južnega neba, premagovali in niso pili vode, niti ne iskali sence, samo da bi mogli zadostovati za grešnike. Vsako malenkost v svojem pastirskem življenju so znali spremeniti v zadoščevanje in pokoro. Ko se je nekoč med nabiranjem rož Jacinta spekla s koprivami, je veselo vzkliknila: »Glejte, še nekaj, s čimer se lahko mrtvičimo!« Odslej so si večkrat bičali noge s koprivami. Drugič je našla Lucija konec vrvi. Urno si jo pritrdi okoli roke: »Verjameta, da boli? Če bi si jo zadržnili okoli života, bi lahko darovali žrtev Jezusu.« Mala dva sta bila takoj pripravljena. Z ostrim kamnom so si razdelili vrv na tri konce in si jih privezali čez pas na život. To je bila zares ostra pokora. Jacinta je večkrat jokala od bolečin, a ni odnehala... Že prej so vedno radi molili rožni venec, toda večkrat v naglici, površno, okrajšano, po Marijinih prikazovanjih pa so sklenili, da ga bodo vselej lepo in zbrano molili, sploh so poslej veliko molili in darovali mnogo rožnih vencev za grešnike. (Dr. Iv. Ahčin: Šmarnice, 1943).

Posnemajmo zlasti ta mesec te nedolžne otroke v svojih razmerah in po svojih močeh. Kadar koli se nam ponudi priložnost za katero dobro delo ali za kako žrtev, ali nas zadene katero koli trpljenje, odločimo se po zgledu pastirčkov iz Fatime za zadoščevanje in naredimo namen:

Iz ljubezni do Jezusa, za spreobrnjenje grešnikov in v spravo za žalitve brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

po možnosti stroške za vzgojo posameznih bogoslovcev-domačinov v misijonskih krajih.

Za letošnje praznovanje misijonske nedelje se je osnoval v Ljubljani širši odbor, ki ga je odobrili škofijski misijonski svet. Ta odbor bo skrbel, da se bo zanimanje za prevažno misijonsko misel vsestransko poživilo in da se bodo zlasti ustanavljali misijonski odseki po župnijah.

Tudi zopetna Baragova devetdnevnic naj budi pozornost za misijonsko udejstvovanje, ki je dolžnost vsakega katoličana.

Zakaj zdaj? Za vsako važnejše občestveno podjetje se je treba dobro pripraviti, če naj upamo na uspešen izid. Tako skupno udejstvovanje je tudi delo za misijone.

Naša borba velja tudi osvojitvi nekrščanskega sveta. V svetovnem misijonstvu katoliške Cerkve je določeno vsakemu katoličanu primerno mesto, kjer naj izvršuje svoj poklic kot vojščak Kristusov. To mesto nam je nakazano na misijonski fronti ali pa v zaledju. Na misijonski fronti je danes delo oteženo, ovirano, če ne ustavljeno. Še pomožnih čet ni mogoče tja pošiljati, ko je povsod zagospodarila vojna vihra.

Ne bilo bi prav, če bi zaradi tega tudi zaledje odpovedalo in čakalo ugodnejših časov. Nasprotno: s podvojeno vneto je treba prijeti za delo. V pomožnih misijonskih ustanovah zaledja, ki imajo namen nujati bojevnikom na misijonskih frontah duhovno orožje, t. j. molitev, pa pripravljati sredstva za duhovno osvajanje poganškega sveta in uriti novince, je dela dovolj.

Misijonski prijatelji se tega dela vkljub težavam resno lotevajo. Škofijski misijonski svet v Ljubljani je v zadnjem času izvršil mnogo misijonov prav koristnega dela. Pripravil je vse potrebno, da se bodo mogle tako imenovane papeške misijonske ustanove pravilno urediti, voditi in razširiti. — Duhovska misijonska družba je oskrbela v kratkem razdobju dva misijonska tečaja v Ljubljani. Prvi — lani v marcu — je bil splošnega značaja. Sad omenjenega tečaja je zanimiva i prepotrebna knjiga »Misijonska predavanja«. — Drugi tečaj je imel bolj znanstveno obeležje. Namenjen je bil vodilnim misijonskim delavcem in vsem, ki se hočejo poglobiti v vsa misijonska vprašanja. Ta tečaj je trajal od 25. junija do 3. julija t. l.

Udeleževalo se je razprav, ki jih je vodil univ. prof. dr. V. Fajdiga, do 25 gospodov. Bog daj tudi temu tečaju obilo blagoslova.

Pretrajljivi dogodki. Šele čez pol leta so došla točnejša poročila o tem, kaj so komunistične tolpe doživele meseca decembra 1943, ko so hotele požgati zgodovinsko podružno cerkev v vasi Velika Slevica, ki spada pod župnijo Velike Lašče.

Čudovitega dogodka, ki o njem pišemo, cerkvena oblast doslej, ko to pišemo, še ni mogla preiskati, zato tudi listi ne morejo izreči nobene ugotovljene sodbe, temveč poročajo o vsem le kot kronisti.

Kaj se je zgodilo?

S številnimi pričami potrjeno poročilo iz Velikih Lašč pove tole:

Dne 4. decembra 1943 so komunistične tolpe prišle tudi na Veliko Slevico, kjer stoji stara podružnica Marijinega oznanjenja. Imeli so namen cerkev podminirati in požgati. Komaj so se pripravili na satansko delo, so ostrmeli. Ob devetih zvečer se pokaže nad zvonikom nenadoma velik, blesteč sij, ki se je spuščal izpod neba niže in niže ter bližal zakristiji, kjer je shranjen kip rožnovenske Marije, ki ga verniki nosijo vsak mesec v procesiji pri bratovski pobožnosti. Komunistična drhal je bila tako prepadena pri tem prizoru, da je brz zbežala.

Ni dvoma, da so se drugi komunistični tovariši rogali tem »junakom«. Vztrajali so, da je treba sklep izvršiti. Drugo jutro je odšla cela vojska: 200 banditov na goro, da bi uničila cerkev in strahove.

Ob sedmih zjutraj, 5. decembra, so bili že na vrhu. A v istem hipu se nad zvonikom že zopet prikaže sila velik svetlobni sij, ki se počasi spušča nizdoli in bliža zakristiji, kjer je Marijin kip. Groza prevzame tudi to tolpo in pri pričih je bil hrib brez komunistov.

Tretjič se je pojavilo svetlobno znamenje še na predvečer sv. Treh kraljev med sedmo in osmo uro zvečer. Takrat pa komunistov ni bilo zraven.

Vse te tri sije so videli ljudje daleč naokrog. Sveta groza jih je prevzela. Povsod so goreče molili k Materi božji.

Priče — na stotine jih je — so pripravljene pod prisego potrditi, saj so videle vse to čudo na lastne oči.

Zadoščevanja otrok za bogokletstva

(Za september)

Marija je v Fatimi ponovno naročila trem pastircem: »Zadoščujte, zadoščujte!« — Zadoščujejo naj za toliko žaljenj, ki se godijo božjemu Veličastvu, zadoščujejo naj za bogokletstva in sramotenje, prizadeta brezmadežnemu Srcu Marijinemu, zadoščujejo, da dosežejo spreobrnjenje grešnikov. — «Molite, molite veliko in žrtvujte se za grešnike. Vedeti morate, da se veliko duš pogublja, ker ni nikoogar, ki bi zanje molil in se zanje žrtvoval.»

Znano je dalje, s kakšno vnemo so fatimski pastirčki to naročilo Marijino spolnjevali. Dve stvari sta namreč posebno značilni za njihovo življenje in zlasti še za njihovo duhovno rast: obilna molitev, predvsem rožnega venca, in pa trpljenje za grešnike.

Zgled teh fatimskih otrok pa naj bi posneli tudi naši otroci zlasti v mesecu septembru, ki je posebej določen, da dajemo zadoščenje brezmadežnemu Srcu Marijinemu za storjena bogokletstva.

V ta namen naj bi starši navajali svoje otroke na pobožnost prvih sobot v mesecu. Priporočali naj bi jim, da bodo radi in pogosto molili v zadoščenje za bogokletstva rožni venec. Navajali naj bi otroke, da tudi oni po zgledu velikih žrtev, ki so jih doprinašali fatimski pastirčki, doprinesejo vsaj kako malo žrtev v zadoščenje za bogokletstva. Saj so večkrat prav otroci dovzetni za te vrste zadostilna dela. V dokaz naj sledi nekaj zgledov iz življenja otrok.

Ko je bila sv. Katarina Sienska († 1380) še majhna deklica, jo je mati večkrat kam poslala. Tako je nekoč po materinem naročilu bila zdoma in se je nekoliko zamudila. Med potjo je namreč stopila v cerkev in je bila pri sv. maši. Mati je bila seveda razdražena, ker je deklica izostala čez njej določeni čas. Mati se je celo tako spozabila, da je začela kleti. Deklica je bila žalostna. Pomagala si je tako, da je rekla: »Mati, rajši me kaznujte, če sem kaj zagrešila; samo kleti nikarte, da ne bo Bog žaljen!«

Pisatelj Koch Anton D. J. pripoveduje: Bilo je v neki gostilni. Med gosti nastane pričkanje, pričkanje rodi prepir, v prepiru se zasliši grda kletev, ki sproži tudi pri drugih ostudno preklinjanje. Tu pa se spne devetletni gostilničarjev

21. sept.: Sv. Matej. M. Langus. Ljubljanska stolnica.

sinko na mizo in sname s težavo križ s stene. »Kaj pa vendar počenjaš?« ga nahruli oče. »Božjega Zveličarja bom odnesel,« se odreže dečko, »da ne bo prisiljen poslušati teh ljudi, ki tako grdo preklinjajo.«

Bilo je pred nekaterimi leti, ko so zatirali v Mehiki framasoni in komunisti cerkveno življenje. Tedaj je bil dne 13. maja 1934 mali Jožef Castillo Jara pri prvem sv. obhajilu. Ko pride ves vesel domov, objame svoje starše in potem odide na sprehod. Pot ga pripelje mimo gruč večjih dečkov, ki so igrali za denar. Ko opazijo na njegovi roki beli prvoobhajilni trak, ga vprašajo: »Ali si bil tudi ti pri obhajilu?« »Da!« odgovori Jožef pogumno. Tedaj ga dečki zgrabijo in zahtevajo, da naj prekolne Kristusa, ki ga je prejel v obhajilu. »Ne! Tega ne storim nikoli,« odgovarja še bolj odločno. Pri tem pa ga začno hudobneži pretepati do krvi. Na pol živ se privleče domov. Domači so seveda bili ponosni na malega spoznavalca vere in odličnega duhovnik mu je potem, ko je zvedel za njegovo odločnost, poslal na dom svoj blagoslov. —

Zopet pripoveduje že zgoraj imenovani Anton Koch D. J.: Bilo je v št. Galenu v Švici, ko so se vadili na nekem travniku vojaki. Od blizu jih je opazoval neki deček. Tedaj pa zasliši, kako poveljujoči podčastnik ob vsaki priliki bruha iz

Vas Velika Slevica z lepo podružnico stoji na 646 m visokem hribu. Ondi je stala že v 13. stoletju mala kapela, ki je spadala k pristavi stiškega samostana. V Valvazorjevem času je pa ondri že stala cerkev. Izročilo pove, da so se v času turških vpadov verniki radi zatekali za pomoč nebeške Matere Marije tja gori. Pesnik Stritar, ki je bil rojak te župnije, je na podlagi ljudske govornice zložil pesem »Turki na Slevici«, ki opisuje, kako je Marija Turke pregnala s Slevice.

Tudi sedaj smo dobili pesnika, ki je v vezani besedi opisal »Zmago Naše Ljube Gospe na Veliki Slevici«. Objavljena je bila v »Domoljubu«, 17. maja 1944, št. 20.

Za resnico, ki jo človek danes spregovori, kaznuje tolovajska, od nobene postavne oblasti postavljena »sodnija« — s hudimi obsodbami, če ne celo s smrtjo. Resnico, da je komunizem zlo v svojem jedru, da zato z njim ne more biti nobenega sodelovanja, je zapisal že papež Pij XI. v svoji okrožnici.

To resnico je ponovil in dostavil tudi, da je komunizem in sodelovanje z njim smrtni greh, saj pomeni odpad od vere, župnik svetokriški A. Zupanc. Ponoči nato so se prithotapili poslanci tolovajske komunistične organizacije in so ga odvedli.

Resnica bode v oči. Toda s preganjanjem in z orožjem se resnica ne uniči. Če je s preganjalci resnice satan, je z nami Bog!

Ljubljanska škofija. Nameščen je bil za 3. kaplana v Kočevju Vinco Segar. — Sodraški župnik Fr. Majdič je odlikovan z naslovom duhovnega svetnika.

Okrog nas. V Gorici so dobili novega kanonika v osebi g. Alojzija Novaka, dekana iz Črnič na Vipavskem. Novi dostojanstvenik je znan kot vsestransko delaven in moder duhovnik, ki se je vsa leta svojega pastirovanja žrtvoval za blagor svojih vernikov. Bil je zato imenovan že pred leti za častnega kanonika. — V Idriji je nastopil službo župnika in dekana dosedanji ledinski župnik Janez Žagar, ki je bil v Idriji že pred 22 leti nastavljen kot kaplan. — Dne 3. junija je v Gorici nadškof Margotti posvetil osem slovenskih bogoslovcev za mašnike. Novomašnik Kobal Ivan je opravil svojo prvo daritev pri Sv. Luciji ob So-

či, Mirko Škarabot pa v Št. Petru pri Gorici ob veliki udeležbi slovenskega prebivalstva. — Od novih duhovnikov so nastavljeni: Vladimír Rižavec kot upravitelj v Ravnici pri Grčarju; Ivan Kobal kot kaplan v Tolminu; Fr. Krapež kot kurat v Pliskovici na Krasu; B. Zakej kot upravitelj v Ledinah nad Idrijo; Franc Metlikovec kot namestnik komenskega župnika.

Ali naj častitamo? Omenjamo zopet prav izreden primer visoke starosti, ki jo je doživela v čilem zdravju ga. Ivanka Štern, vdova po št. kapelniku v Ljubljani. Početkom junija 1944 je nastopila 100 leto svojega zemeljskega potovanja.

Ali naj torej častitamo? Seveda, saj imamo z leti bogato obdarjeno življenje za posebno milost božje dobrotljivosti, ki nudi nekaterim osebam več priložnosti za dobra dela in s tem upanje na večje plačilo v nebesih.

Na smrt bi morali biti vsi vedno pripravljene. Ta skrb je in mora biti prva. Skušnja pa kaže in uči, da je priprava na smrt zlasti pri mlajših osebah pomanjkljiva in zanemarjena. Človek, ki je obložen z leti, pa ve, da je zadnja postaja blizu in da vsak trenutek lahko pade zavesa. Zato je pa priprava na smrt pri osebah sivih in plešastih glav lahko taka, da ne more biti presenečenja.

Tudi to je posebna milost.

Če to uvažujemo, smemo in moramo častitati vsakemu starostnemu jubilarantu in jubilarntinji.

Spomin na št. župnika Janeza Godec. (Zadnja šteč. »Boğoljuba« je bila vprav urejena, ko je rajni ležal na mrtvaškem odru.)

Pokojni je dolgo vrsto let bival vsled lastne želje v zavodu za umobolne, češ da ni ne za službo ne za međ ljudi, ker ga je zdaj pa zdaj razdrapanost živcev tako zmedla, da je raje živel docela sam zase. Dosegel je vkljub temu lepo starost 71 let.

Rodil se je v Bohinju kot sin uglednega strojarja. V dijaških letih je bil po telesu sila slaboten, šibek, droben, majhen — po duhu pa kar velikan. Odlikoval se je posebno v matematiki in jezikih. Kot gojenec v Alojzijevišču je bil skoraj vedno pri knjigi v stoječonaslonjeni držji. Polagoma je ščipal in grizel kruh, ki smo ga prejemale gojenci v poštenih kosih zjutraj in

svojih ust grde bogokletne besede. In kaj stori mali paglavec, ko sliši vojaka tako grdo preklinjati? Naenkrat steče k surovežu, ga potegne za rokav in mu pravi: »Vi, gospod, nikar tako preklinjati, sicer se bodo tudi drugi vojaki navadili od vas preklinjati!« Vsi navzoči so se smejali, vendar pa je beseda iz otroških ust imela pri podčastniku uspeh.

V pobožni rimski družini so se nekega večera maja 1931 pogovarjali, kako komunisti v Španiji plenijo in skrunijo cerkve; zlasti so obsojali bogokletno onečaščenje kipa Karmelske Matere božje v Sevilji. Navzoč je bil tudi petleten deček. Žalosten je poslušal, kako grdo so brezbožniki žalili sveto Devico. Takoj je zapustil sobo, odšel v spalnico, snel s stene Marijino sliko in jo vroče poljubljal. Vrnil se je v sobo in brez besede ponudil sliko v poljub vsem domačim in gostom. Solznih oči in globoko ganjeni so gledali malega otroka, ki je tako dobro razumel, da je treba storjene krivice in žalitve drugih popraviti s počesčenjem in ljubeznijo.

Naj bi ti in podobni zgledi spodbujali naše starše, da otroke navajajo k zadoščevanju za bogokletje. Potrebno je to tembolj, ker se zgodi tudi međ nami, da celo nedorasli dečkaki preklinjajo Boga in Mater božjo.

MOLITVENI NAMENI za avgust in september

Od 6. do 12. avgusta:

Molimo za čistost ženske mladine.

Čistost je zaklad, ki ga nosimo v krhkih lončenih posodah. Vedno smo v nevarnosti, da ga zgubimo. V današnjih vojnih časih pa je čistost še posebno v nevarnosti, zlasti čistost ženske mladine. Velikega pomena za naš narod je, da ostanejo naša dekleta čista. Od čistih deklet smemo pričakovati dobrih mater. Čisto deklet je verno, vneto za vse dobro in sposobno, da postane, ako jo Bog pokliče v zakon, res krščanska žena in mati.

Čisto življenje je združeno danes z mnogimi žrtvami. Zato je treba našim dekletom veliko božje milosti, da se bodo odločno premagovala. Izprosimo jim to milost v tednu priprave na praznik Nje, katere čisto telo je Bog poveličano vzvel v nebo! Prosimo pa tudi, da bi starši in vzgojitelji naučili žensko mladino spoštovati sramežljivost in sveto čistost!

15. sept.: Sv. Notburga. Janež Šubic. Bukov vrh pri Poljanah.

Od 13. do 19. avgusta:

Molimo za dostojnost v obleki.

Kult nagote — to je danes pravilo povsod. Brezbožniki so si to izmislili, katoličani pa jih pridno posnemamo. Oni nam bijejo takt, mi plešemo po njem. Nedostojnost v obleki je danes zelo razširjena. Uničila je čut sramežljivosti in odprla na stežaj vrata grehom proti sv. čistosti. Kriva je tudi greha pohujšanja, o katerem pravi Jezus: »Kdor pa pohujšuje katerega teh malih, ki v me verujejo, bi mu bilo boljše, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja. Gorje svetu zaradi pohujšanja!« (Mt 18, 6-8.) Izprašajmo si ob premišljevanju teh strogih Jezusovih besed svojo vest! Zlasti naj bi to storile matere, ki do skrajnosti nedostojno oblačijo svoje otroke in jih tako z ubijanjem čuta sramežljivosti pohujšujejo. Družine, posvečene Srcu Marijinemu, ki ste pri posvetitvi trdno sklenile, da se boste varovale nesposobnosti v noši, držite obljubo, dano Mariji, in vneto molite za dostojnost v obleki!

popoldne po šoli. Živčno občutljiv je bil že takrat, kar se je pokazalo zlasti v primerih, ko smo součenci večkega in talentiranega fantiča radi, četudi boječe, spraševali zlasti pri domačih računskih nalogah. Boječe zato, ker smo vedeli, da je bil večkrat nekoliko vznemirljiv in nervozen. Odrekel pa ni nikdar, saj mu tenkovestnost ni pustila.

Po maturi je bil tako slaboten, da je eno leto počival, preden je bil sprejet v semenišče. Medtem se je začuda potegnil, da je bil videti kakor korenjak.

Kot duhovnik je opravljal razne službe — kaplanske in župnijske. Nekaj časa je bil stolni vikarij v Ljubljani. Marsikaj je napisal. Če je prišel k tovarišem, ki so imeli skupno mizo, se je poprej vedno pripravil, da je znal pripovedovati, za kar se je odločil.

Pozneje je poskusil misijonarsko delo v Bosni; nato se je oglasil iz Afrike. Dalj časa je samotaril na Kanarskih otokih, kjer je bival v neki duplini. Avstr. konzulat mu je pomagal, da se je preselil prek Nizozemske v domovino. Na Kanarskih otokih je študiral razna tehnična vprašanja, predvsem bi bil rad rešil vprašanje, kako bi se dala plima in oseka izrabiti za električni pogon. Pisma o tem je pošiljal prijateljem v domovino.

S tem samotarskim življenjem je spričal, da zdaj pa zdaj ni bilo vse v pravem redu v njegovi glavi, česar se je sam najbolje zavedal. Zato se je pa umaknil v sanatorij, ki se mu je zdel najprimernejši.

Zadnja leta se je bil docela odtegnil vnanjemu svetu. Izredni njegov talent ni našel v telesu sorazmerne podlage, temveč le pomanjkljivo orodje, ki je večkrat omagalo, zato se je pa rajni bohinjski rojak sam vdal in prosil za sprejem tja, kjer je vedel, da bo našel pravo umevanje in potrebno pomoč. V svetih nebesih so mu problemi, ki jih je hotel reševati, jasni in rešeni. C.

Napaden samostan. Ob napadu angloameriških letal na Zagreb (22. febr. t. l.) je bilo hudo prizadeto zlasti predmestje Maksimir. Tri bombe so padle na dominikanski samostan, ki je posvečen Mariji, Kraljici rožnega venca. Smrtno je bilo zadetih osem redovnikov in sicer:

1. O. Angel Orlandini, star 78 let, bivši prior in provincial, izvrsten govornik in goreč misijonar. 2. O. Jordan Viculin, star

52 let, skrben misijonar. 3. O. M. Karninčič, samostanski prior. 4. O. Serafin Lupi, katehet, star 32 let. 5. O. Robert Karninčič, gimn. prof. 6. O. Branimir Korač, star 30 let. 7. O. Herman Andronik, star 31 let. Pripravljaj se je za profesorja. 8. Brat T. Rogulj, star 22 let.

Kdo to razume? Sprijenost in popačenost v vrstah komunizmu predanih žensk je — kakor se večkrat poudarja — po večini na najnižji stopnji. Kadar dobe priljubljenost, se pri njih razvije najbesnejše sramotjenje, poniževanje, zbadanje ali celo sadistično mučenje tistih žrtev, ki se ne morejo braniti. Primer srčne otopelosti nudi tudi poročilo, ki je došlo k nam šele zadnji čas in pravi, da sta prišli oni dan v Šimrake v Zumberku dve komunistki in sta oboroženi s silo odpeljali grško-katoliškega duhovnika dr. Ivana Šimraka. Ta mladi in vzorni dušni pastir se je šele letos vrnil iz Rima, kjer je po šestletnem bivanju dovršil bogoslovne nauke, bil posvečen za mašnika in dosegel doktorat.

Mladi doktor je nečak škofa dr. Janka Šimraka. Vse poizvedovanje za odpeljanim je brezuspešno.

Ta novi primer divjega tolovajstva v nebo za maščevanje. Zopet nov dokaz, kako spoštuje protibožni komunizem vero in Cerkev!

Beležke

Najizdatnejša molitev za mir je gotovo sveta maša. Po očenašu moli mašnik še posebej znano prošnjo: »Reši nas, prosimo, Gospod, vsega hudega...« Neposredno pred sv. obhajilom moli: »Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta, daj nam (svoj) mir!« Nato pa: »Gospod Jezus Kristus, ki si rekel svojim apostolom: 'Mir vam zapustim, svoj mir vam dam'...«

Vse, kar sicer storimo, je nepopolno in omadeževano. Sv. maša je pa izmed vsega, kar se vsak dan ponavlja, edino sveto dejanje, ki neskončno svetemu Bogu Očetu popolnoma ugaja in mu pripravlja docela vredno počaščenje, saj se v sv. maši nekrvavo obnavlja Jezusova krvava daritev na križu.

Združujmo torej z iskreno pobožnostjo svoje slabotne molitve

Od 20. do 26. avgusta:

Molimo za oblastnike.

Le malo je danes ljudi, ki bi molili za oblastnike, vse več je onih, ki jih preklinjajo. To je proti volji božji. Sv. pismo nas drugače uči: »Prosim torej predvsem, naj se opravljajo prošnje, molitve, priprošnje, zahvale za vse ljudi, za kralje in vse oblastnike, da bomo živeli tiho in mirno življenje.« (1 Tim 2, 2.) Molitev za oblastnike, ki jo naroča sv. Pavel Timoteju, je po izjavi sv. očeta Pija XII. v okrožnici »O skrivnostnem telesu Kristusovem« v sedanjem času zelo važna. Takole pravi sv. oče v omenjeni okrožnici: »Pa še to se mi zdi v sedanjih razmerah ne le primerno, ampak nujno: goreče moliti za kralje in oblastnike in za vse tiste, ki vladajo ljudstva in morejo s svojim zunanjim varstvom Cerkvi pomagati. Moliti je treba, da bi se razmere uredile in da bi po dihu božje ljubezni iz grozotnega valovanja tega viharja utrujenemu človeškemu rodu vstal mir — delo pravičnosti in bi mogla sveta mati Cerkev v vsej pobožnosti in poštenosti živeti tiho in mirno življenje.« Poslušajmo glas sv. očeta, da nam Bog podeli svetih in modrih oblastnikov, kakor je bil francoski kralj sv. Ludovik, katerega god obhajamo 25. avgusta.

Od 27. avgusta do 2. septembra:

Molimo za spreobrnjenje zakrknjenih grešnikov.

Večkrat obupujemo nad spreobrnjenjem grešnikov. To ni katoliško, Bog nobenemu človeku, dokler živi, ne odreče milosti spreobrnjenja, ako jo hoče sprejeti. Za vse grehe je možno pri božjem usmiljenju dobiti odpuščanje. Edina izjema je greh onih farizejev, ki so očitna božja dela, ki jih je Jezus storil, pripisovali hudobnemu duhu. O tem grehu pravi Jezus: »Vsaka pregreha in kletev se bo ljudem odpustila, kletev zoper Svetega Duha se pa ne bo odpustila« (Mt 22, 32). Danes ni mogoče nikdar dognati, da je kdo storil te vrste greh. Zato ne smemo nikomur vzeti upanja na odpuščanje.

Če vidimo zakrknjene grešnike, ne smemo obupati nad njimi. Poiskati moramo nova pota do njih src, zlasti pa moramo pomnožiti molitve zanje. Naj nam bo v tem zgled sv. Monika, ki je z vztrajno dvajsetletno molitvijo spreobrnila svojega sina sv. Avgušтина, katerega god obhajamo 28. avgusta. Molimo goreče s solzami v očeh za grešnike in veljale bodo tudi nam besede, ki jih je sv. škof govoril sv. Moniki: »Ni mogoče, da bi se sin tolikšnih solza mogel pogubiti.«

29. sept.: Sv. Mihael. Mladostno delo Janeza Šubica. Uršulinke, Ljubljana.

Od 3. do 9. septembra:

Molimo za širjenje dobrega tiska.

Tisk je velesila. Slab tisk velesila v rokah brezbožnikov, dober tisk velesila v rokah Kristusu zvestih. Zmaga Kristusova v sodobnem svetu je v veliki meri odvisna od zmage dobrega tiska. Tisk dandanes misli, čustvuje in hoče mesto ljudi. Po njem sodobni človek usmerja svoje zasebno in javno življenje.

Mi katoličani se premalo zavedamo važnosti tiska. Mirno pustimo, da se razširja slab tisk in ga celo podpiramo s tem, da ga naročamo in beremo. Za dober tisk pa nimamo smisla. Naj bi nas današnji žalostni položaj, ki je v veliki meri sad slabega tiska, izmodril.

Molimo, da bi nam Bog podelil milost premagovanja, da bi odločno odklonili slab tisk in tako dali možnost dobremu tisku, da zavzame njegovo mesto.

Od 10. do 16. septembra:

Molimo, da bi naš narod ne preklinjal Marije.

Preklinjevanje Marije je ostuden madež na telesu našega naroda. Zelo je razširjen zlasti pri

in prošnje pri sv. maši z močno molitvijo božjega Odrešenika. To bo izdatna in splošna mirovna prošnja!

Iz zakladnice sv. Cerkve: Ne zanemarjajmo biserov! Nikar ne pozabite pri jutranji molitvi na dober namen, ki ga lahko napravite z besedami: »Želim biti deležen vseh odpustkov, ki jih morem dobiti s svojimi molitvami in drugimi dobrimi deli.«

Kolikokrat opravljate ali skupno ali zase molitev rožnega venca, večkrat tudi litanije, te in druge, pa navadno na odpustke nič ne mislite. Z jutranjim dobrim namenom dosežete, da se vam vkljub temu naklonijo odpustki, če je bila molitev taka, kakor se za odpustek predpisuje.

Opozorimo, da je sv. Cerkev za pobožno molitev litanij dovolila naslednje odpustke:

1. za lavretanske litanije: 7 let. (S. Paen. Ap. 28. III. 1933.)
2. za litanije sv. Srca Jez.: 7 let. (S. Paen. Ap. 10. III. 1933.)
3. za litanije imena Jez.: 7. let (S. Paen. Ap. 2. I. 1933.)
4. za litanije vseh svetnikov: 5 let. (S. Paen. Ap. 10. VII. 1935.)

5. za litanije sv. Jožefa: 5 let. (S. Paen. Ap. 21. III. 1935.)

Za pobožno molitev rož. venca (enega dela) je dovoljen odpustek 5 let, za skupno molitev rožnega venca doma ali v cerkvi — 10 let enkrat na dan.

Za skupno molitev rožnega venca pred sv. Reš. Telesom (tudi če ni izpostavljeno) je dovoljen popolni odpustek tistim, ki so ta dan prejeli sv. obhajilo. P. o. dobe zadnji nedeljo v mesecu tudi tisti, ki so vsaj trikrat na teden skupno odmolili en del rožnega venca, ako gredo k sv. obhajilu.

(S. Paen. Ap. 18. III. 1932: Breve 4. sept. 1927.)

V nevarnosti za življenje smo danes vsi. Tega se zavedamo. Ne vemo pa vsi, da je zavetnik v takih okoliščinah živečih ljudi sv. Juda Tadej. Vsaj v Ameriki ga časte kot takega v prvi vrsti stražniki in policisti. Pred dobrim desetletjem je ustanovil duhovnik-misijonar Jakob Tort »Ligo sv. Juda Tadeja«. Za članstvo je začel snubiti najprej med člani javnega varstva. Bilo je mnogo odziva. V Ss. Chicagi je misijonska cerkva Matera božje guadalupske, kjer je sedež te cerkvene družbe. Prvega

romanja in skupnega sv. obhajila se je udeležilo 70 stražnikov, članov omenjene Lige. Čez štiri leta je imela družba že 4000 članov. Cerkev, ognjišče te Lige, je postala prava božja pot za policaje. Vsak dan prihajajo, da se priporočajo in zahvaljujejo za varstvo v življenjski nevarnosti.

Bodi ponovno povedano, da imamo novo sliko sv. apostola Juda Tadeja tudi v ljubljanski stolnici in sicer na prvem oltarju ob vhodu na moški strani. Časi so taki, da nas kar sillijo in priganjajo, naj s prisrčnimi prošnjami iščemo varstva pri sv. Tadeju.

Blagoslov staršev. Župnik F. F. pripoveduje: Ko sem šel 15. sept. 1889 v mesto v šolo, me je mati pokrižala z blagoslovljeno vodo na čelu in rekla: »Ljubi Francelj, pojdi v božjem imenu. Bodi zdrav in ne pozabi na molitev!«

Ta blagoslov so mi starši obnovili neštetokrat v 12 letih mojega študiranja. »Blagoslov staršev zida otrokom hiše,« pravi Sv. pismo. V teh besedah je obsežen ukaz, naj starši otroke res blagoslovijo. Prav bi bilo, da bi jih pripeljali kdaj k duhovniku, da bi jim posebej dal sveti blagoslov. Dostikrat pridejo po okolnostih matere ali očetje z otrokom v bližino duhovnika. Nič ne stane, veliko pa izda, če prosijo zanj blagoslova, ki se hitro izvrši.

Dobri starši imajo navado, da pokrižajo in blagoslove otroke: 1. preden gredo k spovedi; 2. na dan prvega sv. obhajila, preden gredo v cerkev; 3. ko se poslavljajo od doma v mesto, v službo; 4. vsak dan zvečer, preden jih pošljejo k počitku.

Starši naj pokrižajo otroke (tudi starejše), ko so na smrtni postelji in se od njih poslavljajo.

Rimski misal. Že dolgo se je čutila potreba, da tudi v slovenščini dobimo celotno mašno knjigo, ki jo rabi duhovnik pri sv. maši. Zlasti naša mlajša inteligenca, ki se hvala Bogu vedno bolj pogloblja v versko življenje, je vedno klicala po slovenskem misalu, kar se je najbolj očitno kazalo v tem, da je Ljudska knjigarna prodala silno veliko število nemškega misala. Slovenski prevod sta oskrbela stiška redovnika dr. p. Metod Turnšek in dr. p. Tomaž Kurent. Bilo je to obsežno in težko delo, ki je terjalo mnogo časa in še več truda. Saj obsega knjiga vsega sku-

moških, pa tudi ženske in otroci neredko psujejo Marijo. Našo nebesko Mater to silno žali. Zato mora ta pregreha boleti tudi vsakega Marijinega otroka.

Storimo vse, kar je v naši moči, da se ta madež izbríše iz našega narodnega telesa. Molimo, da bi Bog obudil mnogo neustrašenih borcev za Marijino čast, zlasti med člani verskih organizacij. Molimo, da bi preklinjevalci na Marijino priprošnje odložili svojo grešno navado. Naj bi vsa slovenska usta le s spoštovanjem izgovarjala Marijino ime, katerega praznik obhajamo 12. septembra.

Od 17. do 23. septembra:

Molimo za svetost duhovnikov.

Vsak kvatrni teden nas sv. Cerkev vabi k molitvi za svetost duhovnikov. Zaveda se namreč važnosti, da so duhovniki sveti in nujno potrebni, da verniki molijo za njih svetost.

Duhovnikove veličine ne moremo zajeti v lepšo besedo kakor: drugi Kristus. O Kristusu pa pravi apostol, da je »svet, nedolžen, neomadeževan, ločen od grešnikov in višji od nebes« (Hebr 7, 26). Podobno mora živeti tudi duhovnik in razsvetljevati svet s sijajem svojih čednosti. Duhovnikova svetost je tista skrivnostna sila, ki spreobrača srca. Bog ne more storiti župniji večje usluge, kakor da ji pošlje svete duhovnike. Svetih duhovnikov pa si morajo verniki od Boga izprositi. Moliti morajo za svetost duhovnikov, ker duhovnik tudi po posvečenju ostane slaboten človek, ki za svetost potrebuje več milosti kot navaden vernik, ker ima poleg skrbi za lastno zveličanje še odgovornosti polno skrb za zveličanje drugih.

Od 24. do 30. septembra:

Molimo za duhovniške poklice.

O molitvi za duhovniške poklice prelepo piše sv. Mala Terezija v 12. pismu svoji sestri Celinii: »Zadnjič sem razmišljala, kaj bi storila za rešenje duš. Preprosta evangelijska beseda mi je dala luč. Jezus je govoril svojim učencem, ko je pokazal na zrela žitna polja: »Glejte, povem vam, povzdignite oči in pogledite polja, da so že bela za žetev« (Jan 4, 35). In nekoliko pozneje: »Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev!« (Mt 9, 37, 38.)

Kakšna skrivnost! Ali ni Jezus vsemogočen? Ali niso stvari last tistega, ki jih je ustvaril? Zakaj se ponižuje in pravi: »Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev?«

(Mt 3, 38.) Oh, zato, ker nas ljubi tako nepojmljivo in nežno, da noče ničesar storiti, ne da bi mu pomagali. Stvarnik veselstva čaka na molitev male uboge duše, da bi rešil množico drugih, ki so kakor one odkupljene za ceno njegove krvi“.

Po vojni bo na Slovenskem pomanjkanje duhovnikov. Tisoči in tisoči slovenskih duš bodo zaradi tega v nevarnosti za večno zveličanje. Misel na te naj nas bodri, da molimo po zgledu sv. Male Terezije za duhovniške poklice.

Vedo naj bratje, da nas Gospod preskuša, in naj v stiski sedanjega boja ne odpadejo od vere v Boga, ki so jo enkrat sprejeli. Sleherni naj spozna svoje pregrehe in naj vsaj zdaj »odloži, kar zadeva življenje, starega človeka«. »Nihče, ki se nazaj ozira in položi roko na plug, ni pripraven za božje kraljestvo.« Lotova žena, ki je bila rešena, pa se je proti zapovedi nazaj ozrla, je rešitev zapravila. Glejmo ne nazaj, kamor nas hudič kliče, marveč naprej, kamor nas Kristus kliče! Obračajmo svoje oči proti nebesom, da nas zemlja s svojimi nasladami in vabami ne prevara! Vsak naj prosi Boga ne le zase, ampak za vse brate, kakor nas je Gospod moliti učil, ko ni dal molitve vsakemu posebej, marveč nam je ukazal s skupno in složno molitvijo za vse moliti. (Oče naš!) Če bo Gospod videl, da smo ponižni in krotki, da smo v zvezi med seboj, da se bojimo njegove jeze, da smo se v sedanji nadlogi popravili in poboljšali, nas bo obvaroval sovražnikovih napadov. Najprej je prišla kazen, pride pa tudi odpuščanje.

Sv. Ciprijan, pismo 11, 7, 2. 3.

paj 1048 strani. Prevajati je bilo treba natančno, da je bil vsak latinski stavek točno in obenem lepo podan v slovenščini. V uvodu je opis cerkvenega leta, kolikor je treba o njem za rabo misala vedeti, in bogoslužni koledar, brez katerega ni mogoče misala prav uporabljati. Seveda se ta koledar vsako leto kolikor toliko spreminja in bo inteligent, ki hoče z mašnikom točno moliti, vse molitve, imel tudi liturgični koledar, ki ga rabijo duhovniki. Nato pridejo maše za dobe cerkvenega leta od adventa do zadnje nedelje po binkoštih — seveda samo tiste molitve, ki se vsak dan spreminjajo. Nato pa red sv. maše — to so tiste molitve, ki so pri vsaki maši enake. Ta del je zaradi lažje rabe misala natisnjen v črni in rdeči barvi. Kdor hoče misal s pridom rabiti, mora ta del, v katerem je obsežen ves sestav sv. daritve, prav dobro razumeti. Tretji del so maše posameznih svetnikov. Nato sledi skupne maše svetnikov, to je za tiste svetnike, ki nimajo lastnih molitev. Konec misala so pridejane še nekatere druge molitve, kakor križev pot, litanije, spovedne molitve itd. — Res je, da je treba za gibčno rabo misala precejšnje vaje. Zato naj nikogar ne moti, da nekaj časa mašnika sploh ne bo mogel dohajati — pa naj v začetku moli samo glavne molitve, s potrpežljivo vajo pa bo dosegel, da bo z mašnikom vedno sporeden. Rabo misala zlasti izobraženim najtopleje priporočamo. Prednost je ta, da vernik moli z misalom najtesneje združen s Cerkvijo in moli z njeno lastno besedo, zato je taka molitev učinkovitejša, ker je Cerkev od Kristusa postavljena posredovalka med Bogom in človekom.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

zadruga z neomejenim jamstvom,
v lastni palači na Miklošičevi c. 6
(nasproti hotela „Union“)

*Sprejema hranilne
vloge v vsaki višini
in jih najugodneje
obrestuje, daje po-
sojila na vknjižbo
in proti poroštvu.
Posojilnica je bila
ustanov. 1895. leta*

tem, kar je vpeljala razbrzdano!

Zelimo le, da bi se knjižica št. 251, ki jo je skrbno po virih sestavil duh. svetnik J. Filipič, širila posebno med tiste kroge, katerim je v prvi vrsti namenjena.

Molitvenik z odpustki. Poleg »misala« (popolne mašne knjige za vse dni v letu) v slovenskem jeziku smo dobili zadnji čas tudi prav majhno mašno in molitveno knjižico (286 str.), ki jo lahko vtakneš v najožji žep in te nič ne obteži. Na-

slav pove, da hoče ta molitvenik poleg glavnega namena: širiti gorečo pobožnost, opozarjati obenem tudi na ugodnost odpustkov in pri vseh verskih vajah in pobožnostih nuditi samo take molitve, ki so obdarjene z odpustki in sicer po določilih svete stolice iz leta 1937.

Molitve je izbral in sestavil marljivi g. prof. dr. Fr. Jerè, ki smo mu za to delo dolžni hvaležnost.

Knjižica se dobi v Ljudski knjigarni in njenih podružnicah za neznatno ceno.

ODPUSTKI

AVGUST 1944

2. Sreda, prva v m. Porcijunkula. Od včera opoldne pa do danes opolnoči dobe vsi verniki v franc. in kapuc. cerkvah in tam, kjer imajo posebno dovoljenje, porcijunkulске odpustke tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in odmolijo vselej vsaj po 6krat Oče naš... Zdrava Marija... in Čast bodi... po namenu sv. o. — P. o. se morejo darovati tudi dušam v v. — Spoved se lahko opravi že teden poprej, torej od 23. jul. dalje; sv. obhajilo pa se more prejeti 1. ali 2. avg.; oboje pa lahko tudi v osmini. — P. o. vsem, ki opravijo kakšno nab. vajo na č. sv. Jožefu, prejmejo sv. z. in molijo p. n. sv. o. Vernikom, ki kateri koli dan avgusta opravijo kakšne molitve ali nabož. vaje n. č. brezmad. Srcu Mar., je dovoljen odp. 5 let. Če so to pobožnost nadaljevali ves mesec, pa p. o. pod nav. pogoji. (S. Paen. Ap. 2. VI. 1935.)

3. Četrtek, prvi v m. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. c.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.

4. Petek, prvi v m. Sv. Dominik. P. o.: 1. vsem, ki prejmejo sv. z. in se udeležijo javne pobožnosti n. č. sv. Srcu J. ter molijo p. n. sv. oč. (p. o. vsem, ki gredo k sv. obh. in sami opravijo kakšno pobožnost v zadoščenje sv. Srcu J., obiščejo cerkev in molijo p. n. sv. o., če se ne morejo udeležiti javne pobožnosti, kjer se opravlja); 2. članom br. S. J.; 3. čl. br. sv. R. T. kakor včera; 4. tem kakor 12. dan.

5. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki prejmejo sv. z., opravijo kako nabožno vajo n. č. Brezmadežni v zadoščenje in molijo p. n. sv. o.

6. Nedelja, prva v m. Cl. r. v. br. 3 p. o.: 1. če v brat. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. pred izp. sv. R. T. nekaj časa

pobožno molijo. — Dalje p. o.: 1. čl. br. sv. S. J.; 2. tem, ki nosijo višnj. škap.

7. Ponedeljek. Sv. Kajetan. Bl. Agatangel. P. o.: 1. čl. škap. br. karm. M. b.; 2. tem kakor 12. dan.

12. Sobota. Sv. Klara. P. o. vsem vernikom v cerkvah 3 redov sv. Franc.; tretjered. tudi v žup. c., kjer ni redovne. (Tretjered.: blagoslov s p. o.)

15. Torek. Veliki Smarjin. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 3. dan; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. čl. br. N. Lj. G. v brat. c.; 4. čl. r. v. br. v kateri koli cerkvi; 5. tem, ki nosijo višnj. škap.; 6. čl. br. brezmad. Srcu Mar.; 7. čl. br. za duše v v.; 8. čl. Mar. družb.; 9. čl. družbe kršč. družin; 10. čl. škap. br. karm. M. b.; 11. tem kakor 12. dan. — Tretjered.: blagoslov s pop. odp.

16. Sreda. Sv. Joahim; sv. Rok. P. o.: 1. čl. škap. br. karm. M. b.; 2. tem kakor 12. dan.

19. Sobota. Sv. Ludovik, šk. P. o. tem kakor 12. dan.

22. Torek. Sedmero veselje Mar. P. o.: 1. čl. škap. br. karm. M. b.; 2. čl. br. sv. Reš. T. kakor 3. dan; 3. tem kakor 12. dan. — Tretjered.: blagoslov s p. o.

24. Četrtek. Sv. Jernej. P. o. čl. dr. sv. Petra Kl., če molijo za razširj. sv. Cerkve in po n. sv. o.

25. Petek. Sv. Ludovik, kr. — P. o. tem kakor 12. dan. — Tretjered.: blagoslov s p. o.

27. Nedelja. Zadnja v m. — P. o. tem, ki vsaj trikrat na teden odmolijo r. v.

28. Ponedeljek. Sv. Avguštin. P. o. tem, ki nosijo višnj. škap.

SEPTEMBER 1944

1. Petek, prvi v m. — Kakor 4. avgusta, izvemžil 4. točko.

2. Sobota, prva v m. — Kakor 5. avgusta.

3. Nedelja, prva v m. — Angelska. — Člani r. v. br. 3 p. o. kakor 6. avg. — Dalje

p. o.: 1. tem, ki nosijo višnj. šk.; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. čl. DSD, če molijo za razš.; 4. čl. br. sv. Družine; 5. tem kakor 12. avgusta.

4. Ponedeljek. Sv. Roza Viterbska. — P. o. kakor 12. avg.

6. Sreda. Prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo n. č. sv. Jožefu, prejmejo sv. obh. in molijo p. n. sv. o.

7. Četrtek, prvi v m. P. o. kakor 3. avg.

8. Petek. Rojstvo M. D. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 1. dan; 2. čl. br. S. J. v br. cerkvi (namesto obiska br. c. more spovednik določiti kako drugo dobro delo); 3. čl. br. N. Lj. G. v br. c.; 4. čl. r. v. br. v kateri koli cerkvi; 5. čl. br. brezmad. Srcu Mar.; 6. vsem, ki nosijo višnj., rjavi, črni ali beli škap.; 7. čl. br. Z. M. božje morajo poleg drugega odmoliti 7krat Oče naš... in Zdrava Marija... za duše v v.; 7. čl. Mar. družb.; 8. čl. družbe krščanskih družin; 9. čl. br. sv. Družine; 10. čl. br. za duše v v.; 11. čl. škap. br. karm. M. b.; 12. istim kakor 12. avg. — (Tretjered.: blagoslov s p. o.)

9. Sobota. Sv. Peter Klaver. — P. o. čl. družbe sv. Petra Kl. pod nav. pog.

12. Torek. Ime Mar. — P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakr., so ta dan ali enkrat v osmini pri sv. maši in molijo po n. sv. o. (V nedeljo se pogoju zadosti z eno sv. mašo.)

15. Petek. Z. Mati božja. — P. o. vsem tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena br. Z. M. b., in tam molijo p. n. sv. o. vsaj šestkrat Oče naš... Zdrava Marija... in Čast bodi... (Glede sv. zakr. velja pripomba kakor 2. avg.)

17. Nedelja. Rane svetega Frančiška. P. o. kakor 12. avg.

18. Ponedeljek. Sv. Jožef Kupertinski. P. o. kakor 12. avg.

21. Četrtek. Sv. Matej. — P. o. čl. dr. sv. Petra Kl., če molijo po n. sv. o. in za razšir. sv. vere.

24. Nedelja. Zadnja v m. — Marija, rešiteljica jetnikov. — Sv. Pacifik. P. o.: 1. čl. dr. sv. Petra Kl., če obiščejo cerkev in molijo p. n. sv. o.; 2. tem kakor 12. avg.; 3. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo r. v.

27. Sreda. Sv. Elzearij. — P. o. kakor 12. avg.

29. Petek. Sv. Mihael. P. o.: 1. tem, ki nosijo višnj. šk.; 2. čl. br. sv. Družine; 3. tretjerednikom.

ZAHVALA

I. Č. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Brezmadežni, sv. Jožefu, sv. Tadeju in sv. Antonu Padov. za uslišanje v raznih zadevah.